

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 6

Ο ΥΠΕΡΚΟΣ

Το πρόθερο
ΜΥΣΤΙΚΟ

Ο ΝΤΟΝ ΜΑΡΡΑΙΥ ΠΡΙΝ ΦΥΓΗ ΕΙΧΕ ΦΡΑΣΕΙ
ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΤΗΣ ΣΤΗΛΙΑΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑ
ΒΡΑΧΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΟΡΕΣΕΝ ΚΑΝΕΙΝ
ΝΑ ΜΗΝ ΟΣΟΝ ΚΑΙΡΟ ΘΑΛΕΙΤΕ . .

ΕΙΧΕΣ ΔΙΚΙΟ ΤΕΡΑΚΙ. ΕΙΠΕ Ο ΜΠΟΥ
ΦΑΛΛΟ ΜΠΙΛ. ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΟΗ-
ΣΑΥΡΟ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΗ Γ. ΑΤΙ Ο ΔΡΟ-
ΜΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΔΙΣΕΘΟΣ . .

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΚΥ
ΠΟΥΞΕ ΤΙΣ ΠΕΤΡΕΣ
ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΕΙΑ
ΤΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΝ-
ΤΑΝ ΠΩΣ ΑΚΟΥΣΕ
ΤΑ ΠΟΔΟΒΛΗΤΑ
ΤΩΝ ΑΠΟΤΩΝ
ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ
ΤΟΥ . .

ΚΟΝΤΑ ΕΚΕΙ ΕΙΧΕ ΑΦΗΞΕΙ ΜΙΑ
ΒΑΡΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΝ ΝΑ
ΞΑΝΑΝΟΙΞΗ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ . .
ΤΗΝ ΠΗΡΕ ΚΙ ΕΣΤΡΕΞΕ ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ
ΟΠΟΥ ΕΙΧΕ ΣΤΟΙΒΑΣΕΙ ΤΙΣ ΠΕΤΡΕΣ ΤΟΥ
ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΠΙΑΞΕΙ ΤΡΕΠΠΟΣ ΦΟΒΟΣ
ΟΤΙ ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ ΑΠΑΤΣΙΣ ΤΟΝ ΕΙΧΑΝ
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ . .

16 .

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

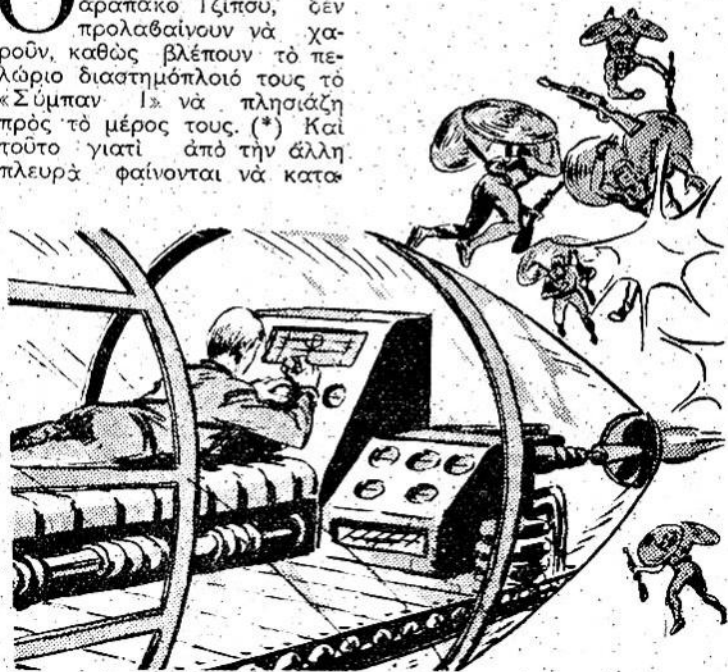
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Ο ΤΖΟΕ ΜΑΡΤΙΝ με τις δυο κοπέλλες και τον άραπάκο Τζίτσου, δεν προλαβαίνουν να χαρούν, καθώς βλέπουν το πελώριο διαστημόπλοιο τους το «Σύμπαν 1» να πλησιάζει προς το μέρος τους. (*) Και τούτο γιατί από την άλλη πλευρά φαίνονται να κατα-

φθάνουν οι τρομεροί «φτερωτοί γίγαντες» που τους είχαν αιχμαλωτίσει και οι άνθρωποι της Γης είχαν καταφέρει να ξεφύγουν από τα χέρια τους την τελευταία στιγμή.

Στην αρχή φαίνονται σαν μικρά σημαδάκια στην άκρη του ορίζοντα, με ή ταχύτητα που τους δίνουν οι πτητικές συσκευές που έχουν στις πλά-

*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος του «ΤΑΝ» με τον τίτλο : «ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ».

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 22

τες τους είναι καταπληκτική και μεγαλώνουν με άπιστευτη γρηγοράδα.

Τραβούν νραμμή καταπάνω στο «Σύμπαν Ι» και δεν υπάρχει αμφιβολία πώς σκέπτονται να το καταστρέψουν με τα έφιαλτικά όπλα τους. Τα όπλα αυτά έξακοντίζουν μια κόκκινη ακτίνα που ή καταστρεπτική της δύναμη είναι αφάνταστη, γιατί ότι αγγίζει το αναλύει μέσα σε δεκάτα του δευτερολέπτου και το κάνει νερό!

Οι τέσσερις σύντροφοι που είναι κρυμμένοι ανάμεσα στα παράξενα κατακόρυφα βράχια του άγνωστου και άφιλλέφενου πλανήτη, παρακολουθούν με μεγάλη αγωνία την εξέλιξη της καταστάσεως που φοβούνται πώς θα είναι εις βάρος του διαστημοπλοίου τους και του νεαρού Τάν που βρίσκεται τούτη τη στιγμή ολομόναχος εκεί μέσα. Θυμούνται όχι χωρίς ένα ρίγος άατριχίλλας πώς είχαν έπιτεθή την πρώτη φορά στο «Σύμπαν Ι» οι φοβεροί αυτοί «φτερωτοί» γίγαντες» και το κρύσταλλο του διαστημοπλοίου που είχε καταρρεύσει σαν νερό στην έπαφή της διαβολικής, κόκκινης ακτίνας τους.

—Πάει!, φωνάζει ο Τζίπου με άπόννησο και τ' καταστρόγγυλα ματάκια του γίνονται καθρέφτες του πιο τρελλού τρόμου!

—Πάει Μάσα Τάν! Αυτοί, Μάσα άεροπλάνοι, θα κάνουν αυτόν... Μάσα νεράκι!

—“Ας μην άπογοητεύμαστε!, μωρμουρρίζει ο Τζόε Μάρτιν περισσότερο για να δώσει κουράγιο στον ίδιο τον έαυτός του παρά στον μικρό άραπάκο που έχει δίπλα του.

—Μην ξεχνάτε πώς στον πλανήτη Μόθ πρόσθεσαν νέα μηχανήματα και νέα όπλα οι άνθρωποι του Στόν (*), έπάνω στη ρουκέτα μας.

“Όλων τα μάτια λάμπουν από έλπίδα σ' αυτή την ύπενθύμιση. Θυμούνται τις τρομακτικές ακτίνες που τινάζαν τα πλανητόπλοια του Στόν και του Ράλ και σκέπτονται πώς άν και το «Σύμπαν Ι» διαθέτει τέτοια όπλα, τότε μπορεί ίσως ο Τάν να νικήσει τους γίγαντες που τον πλησιάζουν άπειλητικά.

Μά οι γίγαντες πλησιάζουν επικίνδυνα και καμιά ακτίνα δεν έκτοξεύεται από τ' ρουκέτα τους.

“Ωστόσο ο Τάν, το υπερκόσμιο άγόρι, άγρυπνεί μπροστά στον θάλαμο διακυβερνήσεως. Το σκάφος έχει πραγματικά άπ' όλα τα τρομακτικά όπλα που είχαν και τ' πλανητόπλοια του Στόν. Ο Τάν έχει σκοπεύσει στο κέντρον τών έχθρών του που πλησιάζουν, μά δεν πατάει τα κουμπιά που ήλ έκτοξεύσουν τις ακτίνες του θανάτου έναντίον τους. Δεν θέλει να είναι πρώτος αυτός που θα στείρη τόν

*) Διάβασε 4ο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο: «S.O.S.»— Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ.

δλεθρο στους αντιπάλους του. "Αν δέν κινδυνεύει άμεσα ή ζωή του δέν μπορεί νά άφαιρέση άλλες ζωές.

Τά πιστόλια τών αντιπάλων του ξέρει πώς έχουν πολύ περιωρισμένη άκτίνα δράσεως, γιατί είναι μικρά άτομικά όπλα. 'Η άκτίνα όμως του πυραύλου είναι πολύ ισχυρή και έκτοξεύεται σε μεγάλη απόσταση. Θά μπορούσε νά είχε κιόλας έξολοθρεύσει όλόκληρο τό σμήνος εκείνο τών φτερωτών γιγάντων πού πλησιάζει.

"Ωστόσο ο πρώτος από τούς άγριους κατοίκους του άγνωστου πλανήτη πού ζυγώνουν με τίς πτητικές συσκευές τους, ύψώνει τό χέρι του πού κρατά τό περίεργο όπλο του και στέλνει την άκτίνα του καταπάνω στο «Σύμπαν Ι».

'Ο Τάν γελιέται. Φανταζέταιν πώς ή άκτίνα δέν θά μπορούσε νά προξενήση βλάβη στο σκάφος γιατί ή απόστασις είναι ακόμα μεγάλη. Καί πράγματι δέν έχει όλη την καταστροφική της δύναμη, μά πάλι τό υπερκόσμιο όγόρι νοιώθει ένα τράνταγμα κάτω από τά πόδια του. Κάτι έχει πάθει ή μηχανή τών πυραύλων του «Σύμπαν Ι».

Δέν μπορεί πιά νά περιμύνη άλλο. 'Εξ άλλου οί διαθίσεις τών αντιπάλων του έχουν φανερωθή καθαρά. "Αν δέν τούς αντιμετώπιση άμέσως θά πέθανη κι' αυτός και οί εγαπημένοι του σύντροφοι πού περιμένουν άπ' αυτόν την σω

τηρία, κρυμένοι στίς βράχια κάτω από τά πόδια του.

Τραβάει ένα μοχλό πάνω από τό καντράν έλέγχου και με τη σκόπευσι πού είχε από αρκετή ώρα στέλνει τη φοβερή άκτίνα του καταπάνω στους έχθρούς του. 'Εκείνο πού έπακολουθει είναι τρομαχτικό. Οί άνθρωποι με τά γιγάντια σώματα και τίς ιτητικές συσκευές, τινάζονται στον άέρα μέσα σε τρομερές έκρήξεις, σαν νά είναι βόμβες γεμάτες έκρηκτικές ύλες.

Σπαρακτικές φωνές φρίκης δονούν τον άέρα. Οί γίγαντες πού έχουν μείνει ακόμα ζωντανοί, γιατί δέν τούς άγγιξε ή καταστρεπτική άκτινοβολία, κάνουν στροφή επί τόπου κι' αρχίζουν νά απομακρύνονται με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

'Ο Τάν βρίσκει περιττό νά ρξη πάλι καταπάνω τους, έφου είναι πιά άνίκανοι νά βλάψουν. Ξέρει πώς δέν θά τολμήσουν τώρα πιά άλλη φορά νά ζυγώσουν τό «Σύμπαν Ι». 'Αφήνει τά μηχανήματα της άκτινοβολίας του θανάτου και τρέχει στο πηδάλιο.

Τό «Σύμπαν Ι» σαν ένα κανονικό άεροπλάνο, ύπακούοντας στους χειρισμούς του υπερκόσμιου άγοριού, αρχίζει νά φέρη θόλτες πάνω από τό μέρος πού βρίσκονται οί σύντροφοί του. Τούς βλέπει νά ξεπετιώνται από μέσα από τά βράχια αυτά και νά του κουνούν τά χέρια τους με ένθουσιασμό. Βρίσκει ένα άνοιγμα και με μεγάλη

προσοχή προσγειώνει σ' αυτό το πλανητάριο.

Την άλλη στιγμή, ο Τζέε, οι δυο κοπέλλες και ο διαβολέμενος Τζίπου, τρέχουν όλοι καταπάνω του με ανοιχτές τις άγκάλες.

ΤΟ «ΣΥΜΠΛΑΝ 1». απογειώνεται για δεύτερη φορά.

—Για πού θα πάμε τώρα; ρωτάει ο πράκτωρ της "Εφ Μπι" Αϊ τόν υπερκόσμο φίλο του, γιατί

πώς αυτός ξέρει άναγιωρίσει καλύτερα από όλους τους τρέπεται να γίνη σε μία τέτοια περίπτωση.

Εκείνος όμως δεν θέλει να παίρνη αποφάσεις μόνος του.

—Θά'λεγα πως το καλύτερο απ' όλα είναι φεύγοντας από έτοιτον τόν άφιλόξενο κόσμο να γυρίσωμε πίσω στη Γη, άποκρίνεται. Και νομίζω πως το καλύτερο είναι να φύγωμε το γρηγορότερο, γιατί όπως φαίνεται τόν πλανήτη αυτόν τόν κατοικούν άγριάνθρωποι που δεν έχουν καμιά άλλη άσχολία από τόν πόλεμο.

—Είμαι σύμφωνος μαζί σου, φωνάζει ο Τζέε που ή ιδέα να ξαναγυρίση στη μητέρα Γη ύστερα από τόσες περιπέτειες του άρέσει έξαιρετικά.

—Είμαι σύμφωνος, άλλη πώς θα φύγωμε τώρα που το κρύσταλλο του θαλάμου διακυβερνήσεως είναι τρύπιο; Δεν θα ξεφύγη όλο μας το όξυγόνο στο Διάστημα;

—Όχι, λέει ο Τάν με βεβαιότητα. Το κρύσταλλο είναι έσωτερικά για τόν τρέξιδι μέσα σε άτμόσφαιρα. Το σκάφος κλείνει από πάνω με μεταλλικό, χοντρό κάλυμμα για τήν περίπτωση που θα βγοΰμε στο κενό. Κλείνει άπολύτως έρμητικά και δεν υπάρχει κίνδυνος να φύγη ούτε τετραγωνικός πόντος όξυγόνου!

—Λοιπόν άς τού δίνωμε, φωνάζει ο Τζέε ζωηρά. Ξεκινάμε για τή Γη!

—Ω, Μάσα Τζέε και Μάσα Τάν!, ξεφωνίζει ο άραπικός με άπερ γραπτο ένθουσιασμοί. Φεύγει όλοι για Γη! Φεύγει για τόπος έχεις κομζίνες και έχει φαγιά που τόσο έχει έπιθυμήσει, φτωχός Τζίπου! Φεύγει πολύ γρήγορα για αυτό τόπος!

Η άπόφασις έχει παρθή. Ο Τάν έτοιμάζεται να κίνη τούς πρώτους άπαραίτητους χειρισμούς, όταν ένα πολύ δυνατό τράνταγμα τούς πετάει όλους κάτω.

Οι κοπέλλες ξεφωνίζουν τρομαγμένες και ο Τζέε κυτάζει άνήσυχος τόν Τάν. Το υπεκόσμιο άγόσι δεν καταλαβαίνει ούτε αυτό που μπορεί να όφείλεται αυτό το ξαφνικό τράνταγμα. Πετάγεται όρθιος και πίνει τόν πηδάλιο που έλευθερώθηκε καθώς τόν

αφίση από τὰ χέρια του καὶ ἡ ρουκέτα ἔχει ἀρχίσει νὰ πηγαίη πρὸς τὸ ἔδαφος μὲ τὴ μύτη.

Τὸ «Σύμπαν Ι» ἔρχεται πάλι στὴν κανονικὴ του πορεία. Οἱ κοπέλλες, ὁ Τζόε καὶ ὁ Τζίπου σηκώνονται κι' αὐτὸ ἀπὸ κάτω καὶ πηγαίνουν δίπλα στὸν Τάν γεμάτοι περὶ ἐργεῖα καὶ ἀνησυχία. Δὲν προλαβαίνουν ὅμως νὰ πᾶνε δίπλα του. Δεύτερο τράνταγμα, πολὺ ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, αὐτὴ τὴ φορά, τοῖς ξανακαρδίζει κάτω. Μόνο ὁ Τάν ποὺ ἔχει πιάσει γερά τὸ πηδάλιο καταφέρνει νὰ κρατηθῆ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς θέσῃ του. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι θυμᾶται ξαφνικὰ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο τράνταγμα ποὺ εἶχε ὑποστῆ τὸ «Σύμπαν Ι» ὅταν τὸ χτύπησε ἡ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ πιστόλι ἐκείνου τοῦ φτερωτοῦ γίγαντα.

Τὰ μάτια του γεμίζουν ἀνησυχία. Τὴν ἴδια στιγμή, τρίτο τράνταγμα ἀκόμα πῶς ἰσχυρό ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα κάνει τις καρδιές ὅλων τῶν γῆινων νὰ γεμίσουν μαῦρο τρομο.

— Ἐχει πάθει κάποια ἐλάτωση ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ πιστολιοῦ ἐκείνου τοῦ ἰπτόμενου γίγαντα! φωνάζει ὁ Τάν στὸν Τζόε Μάρτιν ποὺ τὸν κутτάζει μὲ ἀγωνία.

— Λοιπὸν; ψελλίζει ὁ τελευταῖος αὐτὸς μὲ λαχτῆρα. Τί θὰ γίνῃ, Τάν; Δὲν μπορείς νὰ τὸ διορθώσης;

— Στὸν ἄερα ἀδύνατον! ἀποκρίνεται τὸ ἀγόρι.

«...ἑρπᾶτα χέρια τοῦς ἀρπάζουν...»

— Τότε νὰ προσπαθήσης νὰ τὸ προσγειώσης! Δὲν θὰ τὰ καταφέρεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω! μουρμουρίζει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μὲ στενοχώρια. Θὰ προσπαθῶ!

Τὰ τράνταγματα ἔχουν σταματήσει γιὰ μερκὲς στιγμὲς. Ὁ Τζόε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔ-

χουν σηκωθεί πάλι ὄρθιοι καὶ τρέχουν γύρω ἀπὸ τὸν Τάν ποὺ προσπαθεῖ νὰ φέρη σὲ ἰσορροπία τὸ σκάφος τους.

— Πρέπει νὰ τὸ καταφέρῃς. Τάν! μουρμουρίζει ὁ Τζόε μὲ πίστη γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἐξώκοσμο φίλο του. Πρέπει νὰ τὸ καταφέρῃς γιατί ἂν συντριβῇ τὸ πλανητόπλοιο μας θὰ μείνωμε γιὰ πάντα ἐδῶ πάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη ποὺ ἔχει μόνο ἀγριανθρώπους!

— Πρέπει προσγειώσης, Μάσα Τάν! λέει μὲ θέρμη καὶ ὁ καυμένος ὁ Τζίπσου. Πρέπει προσγειώσης καὶ φτωχὸ Τζίπσου παρακαλεῖ ἐσένα, Μάσα Τάν, μὴ πηγαίνεις ἔτσι ἀπὸ... λακκοῦθες «Σύμπαν Ι»! Τρεῖς φορές πέταξες κάτω ἐμᾶς, Μάσα! Τζίπσου χτύπησες γόνατό του! Ἄν δὲν μπορεῖς δῆς λακκοῦθες, δώσε Τζίπσου τιμὸν! Τζίπσου βλέπεις πολὺ καλά!

Μ' ὄλη τὴν ἀνησυχία τους δὲν μποροῦν νὰ μὴ γελάσουν οἱ σύντροφοι τοῦ μικροῦ ἀραπάκου.

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ τὸ πηγαίνω ἀπὸ τίς... λακκοῦθες, Τζίπσου! τοῦ λέει ὁ Τάν μὲ συμπάθεια. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως ἐσύ, κρατήσου ἀπὸ πουθενὰ γερά καὶ πρόσεχε νὰ μὴ πέσης σὲ κανένα ἀπότομο... φρενάρισμα!

Ὁ ἀραπάκος δὲν λέει τίποτε ἄλλο. Ἀρπάζεται ἀπὸ ἕναν μοχλὸ ποὺ βρῖσκει μπροστά του καὶ βάζει ὄλη του τὴ δύναμη νὰ τὸν κρατᾷ στερεά.

ΓΙΑ ΚΑΚΗ τους τύχη, τὸ πλανητόπλοιο ἔχει πῶρε πολὺ ὕψος πρὶν ἀρχίσουν ἐκεῖνα τὰ τραντάγματα καὶ ἔτσι τῶρα εἶ-

ναι δυσκολώτερο στὸν Τάν νὰ τὸ προσγειώσῃ. Ὅλων τὰ μάτια εἶναι καρφωμένα ἐπάνω του καὶ ὅλοι ξέρουν πὼς ἡ ζωὴ τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν. Μὰ καὶ τὸ γενναῖο ἀγόρι τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ κάνει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του. Ἐκεῖνος θὰ μπορούσε νὰ σωθῇ εὐκόλα ἂν ἤθελε. Δὲν τοῦ ἦταν καθόλου δύσκολο, μὲ τὸν μαγικὸ τρόπο του νὰ βρεθῇ σώος ἐπάνω στὸν φλοιοῦ τοῦ ἀγνωστοῦ πλανήτη.

Τὰ τραντάγματα τοῦ «Σύμπαν Ι» γίνονται ὅσο πᾶνε καὶ συχνότερα. Τὸ σκάφος κλυδωνίζεται συνεχῶς μὲ τρομακτικὸν τρόπο. Ὅλοι ὅσοι βρῖσκονται ἐκεῖ μέσα κρατιῶνται ἀπὸ ὅπου ἔχουν βρεῖ πρόχειρα καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία περιμένουν νὰ δοῦν τί κατάληξι θὰ ἔχη ἡ φοβερὴ αὐτὴ περιπέτειά τους.

Ὁ ἀγνωστος πλανήτης γιὰ τὸν ὁποῖον ξεκίνησαν ἀπλῶς γιὰ ἕνα ταξεῖδι δοκιμαστικὸ καὶ στὸν ὁποῖον ἐπάνω πέρασαν τόσες δραματικὲς στιγμὲς, στριφογυρίζει σὰν μανιακὸς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Δὲν εἶναι ὅμως ὁ πλανήτης

πού στριφογυρίζει έτσι, άλλα το «Σύμπαν Ι» πού είναι σχεδόν άκυβέρνητο και το πράμα αυτό το ξέρονουν όλοι οι έπιβάτες του, έκτός από τόν δυστυχησμένο τόν Τζίπσου.

—“Ω, Μάσα Πλανήτη! ξεφω νίζει ανάμεσα στα δάκρυά του. “Ω, Μάσα Πλανήτη, Τζίπσους παρακαλάς πολύ έσένα, μη στριφογυρίζεις έτσι! Μη παρασotαίνεις σβούρα! Τζίπσους πολύ ζαλίζεται! Δέν μπορεί βλέπει!

“Ο Τζόε Μάρτιν τόν λυπάται άλλα δέν μπορεί νά του κάνει τίποτα γιατί δέν μπορεί νά πάη κοντά του. “Αν αφήση τά χέρια του από κει πού κρατείται, θά βρεθθί στην έλλη άκρη και πιθανόν νά πάη νά σπάση το κεφάλι του σε καμιά γωνιά.

Τό «Σύμπαν Ι» συνεχίζει για άρκετή ώρα το στριφογύρισμά του. Τώρα ή έπιφάνεια του ξένου πλανήτη έχει έρθει πολύ κοντά κάτω από τά πόδια τους. Κινδυνεύουν από στιγμή σέ στιγμή νά συντριβουν επάνω της. Τό γύρισμα του πλανητόπλοιου έχει γίνει τόσο τρελλό πού δέν μπορεί κανείς νά διακρίνη άν στο μέρος πού κατευθύνονται το έδαφος είναι όμαλό ή βραχώδες.

Ξαφνικά όμως και ένω όλοι έχουν χάσει πιά τις έλπίδες τους, ό Τάν καταφέρνει νά το σταματήσει ή μάλλον νά ελαττώση πολύ το στριφογύρισμά του. “Ο κλυδωνισμός του πλανητοπλοιού γίνεται έ-

λαφρότερος και το βούτσυμα πού κάνει έδω και τόση ώρα από τη φρενητώδη ταχύτητα πού έχει αναπτύξει χωρίς κανείς νά το θέλη, σταματά.

“Ο Τάν βγάξει μιá κραυγή χαράς και κάνει με καταπληκτική ταχύτητα μερικούς χειρισμούς στο καντράν κυβερνήσεως έντός ατμοσφαιράς. Τό «Σύμπαν Ι» πού τόση ώρα έπλεε στον ούρανό σχεδόν άκυβέρνητο άρχίζει τώρα νά υπακούη τυφλά σ' αυτούς τους χειρισμούς μ' όλο πού κλυδωνίζεται ακόμα πού και πού, σημάδι πώς ή βλάβη εξακολουθεί ακόμα νά υπάρχει μέσα στα σπλάχνα του.

Τό υπερκόσμιο άγόρι όtan βλέπει πώς ή απόσταση πού έχει μείνει από την έπιφάνεια του πλανήτη είναι πιά πολύ μικρή, ανάθει τους πυραύλους και φέρνει το σκάφος κάθετο. “Υστερα χαμηλώνει σιγά—σιγά την ένταση των πυραύλων του. Τό «Σύμπαν Ι» στην τελειωτική φάση της προσγειώσεώς του, άγγίζει σιγά—σιγά το έδαφος. Με μιá τελευταία δόνησι, μένει άκίνητο. “Όλοι οι έπιβάτες του τρέχουν ν' άγ καλιάσουν τόν Τάν και ξεσπούν σε δαιμονιώδεις ζητωκραυγές.

“Ο Τζίπσου είναι τόσο ένθουσιασμένος πού την γλύτωσε ώστε χοροπηδάει και χορεύει μέσα στον θάλαμο κυβερνήσεως της ρουκέτας.

“Ο Τζόε Μάρτιν ρωτάει τόν νεαρό φίλο του με τις υπεργήινες ίκανότητες:

— Μά τι έπαθε ή ρουκέτα στα καλά καθούμενα; Μήπως σαραβαλίασε κιόλας;

— Τά μηχανήματά της είναι υπέροχα και δέν πρόκειται να σαραβαλιάση εδκόλα, άποκρίνεται τó άγόρι με βεβαιότητα. Μιά άκτίνα από τά πιστόλια εκείνων τών γιγάντων έπέφερε τή βλάβη στον κινητήρα της. "Αν είχαμε προλάβει να βγούμε στο Διάστημα δέν θά διατρέχαμε πιά κανέναν κίνδυνο και εκεί θά είχαμε δλον τόν καιρό να διορθώσωμε τή βλάβη ώστε να μπορούμε με καλόν κινητήρα στην άτμόσφαιρα τής Γης.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΑΝ

ΤΗΝ ΕΡΑ που ό Τζόε Μάρτιν είναι σκυμμένος δίπλα στο υπέρκοσμιο άγόρι τόν Τάν και τόν βοηθάει να διορθώση τή βλάβη του κινητήρα, ένα έρώτημα τριβελίζειάσταμάτητα τó μυαλό του βασανίζοντάς τον συνέχεια. "Από τόν καιρό που γνωρίστηκε μ' εκείνο τó έκπληκτικό άγόρι, τά γεγονότα έξελίχθησαν με τόση ιλιγγιώδη ταχύτητα που δέν μπόρεσε ακόμα να τόν ρωτήσει εκείνο που θάθελε από τήν πρώτη στιγμή: Πώς δηλαδή ό Τάνκατάφερονά εξαλλώνεται ξαφνικά από τó μέρος που βρίσκóταν και να βρίσκεται κάπου άλλου τήν ίδια στιγμή.

Τό μυαλό του που είναι μυαλό ένός άνθρώπου τής Γης

δέν μπορεί να τó χωρέση αυτό. Οι άνθρώποι του πλανήτη μας που είναι κλεισμένοι μέσα στενά δριά του, δέν μπορούν να πιστέψουν για πραγματικά παρά μόνο εκείνα τά πράγματα που βλέπουν κάθε μέρα και που φαίνονται φυσικά για τούς νόμους του δικού τους πλανήτη.

Για πρώτη φορά τώρα ό πράκτωρ τής "Εφ Μπί "Αϊ βρίσκεται δίπλα στο υπέρκοσμιο άγόρι τήν ώρα μιας έιρηνηκής άσχολίας του. Δέν μπορεί λοιπόν να μη του υποβάλλη τήν έρώτησι που του κάει από μέρες και μέρες τα χείλια. Τήν έρώτησι που του έχει γίνει πραγματικός βραχνάς και τήν κουβαλάει τόσο καιρό από πλανήτη σε πλανήτη σαν άρρώσטיα. Φαντάζεται πως κάποιο «τρομερό μυστικό» κρύβεται πίσω από τ' έν έκπληκτικό αυτή ιδιότητα του Τάν. Κάποιο μυστικό που ίσως ό γιός του μυστηρίου να τó κρύβη από τούς άλλους ανθρώπους για να μη μπορούν κι' αυτοί να πετύχουν τó ίδιο κατόρθωμα μ' αυτόν.

"Όταν ό Τάν άκούειτς σκέψεις αυτές του Τζόε, δέν μπορεί να συγκρατήσει ένα είρωνικό χαμόγελο που ζωγραφίζεται στα χείλια του.

— Δέν υπάρχει τίποτε τó υπερφυσικό σ' αυτό κύριε Μάρτιν! λέει στον φίλο του, συνεχίζοντας τή δουλειά του για τήν επιδιόρθωσι του κινητήρα. Τό φαινόμενο αυτό στηρίζεται πάνω στους φυσικούς νόμους

καί είναι άπλούστατο! "Αν ξαναβηρικόμαστε πάνω στον Βάα (*). —τόν πλανήτη μου— και βρισκαμε άνεπαφες τις έγκαταστάσεις των φυσικο—ηλεκτρονικών έργαστηρίων μας; θά μπορούσα ίσως νά πετύχω και πάνω σ' έσάς αυτό τό φαινόμενο πού σάς φαίνεται τόσο άπιθανο!

—Θές νά πής πώς υπάρχει τρόπος νά με κάνης νά... έξαφανίζομαι κι' έγώ; έτοι σ'όν κι' έσένα; κάνει ό Τζός. Μάρτιν γεμάτος έκπληξι.

—Και βέβαια, άποκρίνεται σοβαρά. Στόν Βάα οι άνθρωποι γεννιώνται μ' αυτό τό προτέρημα. "Εχομε όμως κάνει πολλά πλάσματα από ξένους πλανήτες νά άποκτήσουν κι' εκείνα τήν ιδιότητα αυτή πού γιά μάς είναι φυσική!

—Μά πώς;

—Με μιά άπλούστατη φυσικο—ηλεκτρική επέμβασι!

—Δέν καταλαβαίνω τίποτα!

—Δέν έχετε τις άπαιτούμενες γνώσεις στό πεδίο αυτό. Θά σάς εξηγήσω με λίγα άπλά λόγια πού όφείλεται τό φαινόμενο: "Όταν έχετε έναν έλικα άεροπλάνου και πετάξετε ένα μήλο πρός τό μέρος τού τη στιγμή πού δέν γυρίζει, δέν θά περάση τό μήλο δίπλα τού, άν δέν χτυπήση πάνω του;

—Μά φυσικά! μούρμουρι-

«Είναι κάτι καταπράσινοι σάν σαύρες γίγαντες, μέχρι δυόμιση μέτρα ψηλοί...».

ζει ό Τζός κατάπληκτος. Τι άλλο μπορεί νά κάνει;

Ό Τάν κυττάζει χαμογελώντας τή Ρένα πού έχει έρθει κι' αυτή κοντά και άκούει με ένδιαφέρον. Μετά λέει στόν Τζός:

—"Αν βάλετε ξαφνικά σέ κίνησι αυτόν τόν έλικα και

*) Διάβασε τό 3ο τεύχος τού «ΤΑΝ» με τόν τίτλο: «ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΒΑ».

την ώρα που έχει αναπτύξει όλες του τις στροφές πετάξετε πάλι το ίδιο μήλο, θά μπορούσε να περάσει και τώρα από το ίδιο ακριβώς μέρος που πέρασε πριν, χωρίς να χτυπήσει στον Ξλικά;

—Αδύνατον!, λέει ο πράκτωρ της "Εφ Μπι "Αϊ με γουρλωμένα τα μάτια. "Εφ" όσον ο Ξλικάς περιστρέφεται με τέτοια ιλιγγιώδη ταχύτητα, το μήλο θά χτυπήσει όπουδήποτε πάντως του. Δεν μπορεί να περάσει ανάμεσα στις δυο στροφές του, που γίνονται μέσα σε χιλιοστά του δευτερολέπτου.

—Είμαστε σύμφωνοι, λέει ο Τάν χαμογελώντας. Λοιπόν, κύριε Μάρτιν, το σώμα τοῦ ανθρώπου, όπως και κάθε άλλο σώμα, ζωντανό ή νεκρό, άποτελείται από κύτταρα. Τα τελευταία αυτά από άτομα. Τα άτομα από τον πυρήνα και τα ηλεκτρόνια. Τα ηλεκτρόνια περιστρέφονται γύρω από τον πυρήνα με μία ταχύτητα εκατομμύρια φορές πιο ιλιγγιώδη από τον Ξλικά του άεροπλάνου και γι' αυτό ένα σώμα γίνεται στερεό και δεν μπορεί να περάσει άλλο σώμα ανάμεσά του. "Αν ξαφνικά τα ηλεκτρόνια μας σταματήσουν να γυρίζουν και άκίνητθουν, τότε ξαφνικά το σώμα μας θά πάψει να είναι συμπαγές και θά μεταβληθῆ σε άυλο! Σε κάτι που είναι σαν άέρας και που μπορεί να περάσει από όπουδήποτε!

—Και θές να πῆς πώς εσύ

καταφέρνεις και σταματᾶς τα ...ηλεκτρόνια σου; λέει ο Τζόε με γουρλωμένα τα μάτια σαν χαμένος.

—Άκριβώς!

—Και... και πώς διάβολο το καταφέρνεις αυτό το πράμα; ξεφωνίζει ο πράκτωρ της "Εφ Μπι "Αϊ ήλιθια.

Ο Τάν χαμογελάει πάλι μά γρήγορα το συμπαθητικό πρόσωπό του γίνεται σοβαρό.

—Αυτό είναι πραγματικό μυστήριο!, λέει χωρίς να άστειεύεται. Είναι κάτι που οι έπιστήμονές μας δεν κατάφεραν να το εξηγήσουν ποτέ! Είναι μυστήριο όπως και το φαινόμενο της ζωής! Πάντως ο τρόπος που το καταφέρνω είναι άπλός: Συγκεντρώνω τη σκέψη μου στην ιδέα πώς πρέπει να έξαυλωθᾶ, βάζοντας σ' αυτή την προσπάθεια όλη τη δύναμη της θελήσεώς μου. "Όλα τ' άλλα γίνονται μόνα τους!

Ο Τζόε Μάρτιν έχει μείνει άφωνος. Το κεφάλι του δεν μπορεί να τα χωρέσει όλα αυτά. Είναι άνθρωπος δραστήριος και έξυπνος και γι' αυτό έφτασε να θεωρηθῆι ο ύπ' αριθμόν 1 πράκτωρ της "Εφ Μπι "Αϊ. Οι γνώσεις του όμως στα έπιστημονικά πεδία είναι πολύ περιωρισμένες.

Η Ρένα που δεν έχει χάσει λέξι άπ' όλα όσα είπε ο Τάν, λέει δειλά:

—Και τῆ στιγμή που έχεις πιά έξαυλωθῆ, πώς μπορείς και κατευθύνεσαι εκεί άκριβώς που θέλεις; Άφοῦ το

σώμα σου έχει γίνει σαν άερας, δεν θα μπορήσ πιά ούτε να σκεφθής, ούτε να δής. Πώς λοιπόν βρισκεσαι στο μέρος που θές; Το έξαυλωμένο κορμί σου θάπρεπε να χάνη το δρόμο του στα τυφλά!

—Η παρατήρησις σου είναι σπουδαία! λέει ο Τάν και κυττάζει την έλληνοπούλα με πραγματικό θαυμασμό. Πραγματικά αυτός είναι ο μόνος περιορισμός που έχει ή ικανότης μου να έξαυλώνομαι! Την κατεύθυνσι την παίρνω από πριν και το καταφέρνω με την αυτεπιβολή. Για να μπορέσω όμως να πετύχω να επιβάλλω στον εαυτό μου να βρεθώ σ' ένα μέρος, πρέπει το μέρος αυτό ή να τ'ό ξέρω πολύ καλά ή να τ'ό βλέπω! Άλλοιώς κινδυνεύω να πεθάνω χωρίς να μπορέσω να ξαναυλοποιηθώ!

—Είναι τρομερό!, μουρμουρίζει ή κοπέλλα με φρίκη. "Αν δηλαδή μ' έχουν κλεισμένη κάπου μακριά σου και δεν ξέρεις που είναι αυτό το μέρος, δεν μπορείς να βρεθής κοντά μου για να με σώσης;

—"Όχι, έκτος αν έχης μεγάλη τηλεπαθητική δύναμι για να με ειδοποιήσης!

—Δεν νομίζω πως έχω τέτοιο προτέρημα, λέει κατσουφιάζοντας τ'ό κορίτσι. Αυτό είναι πάρα πολύ δύσκολο.

—"Όχι και τόσο!, τή διακόπτει ο Τάν κυττάζοντάς τή στα μάτια. "Όταν ένας άνθρωπος συμπαιθεί ή αγαπάει πά-

ρα πολύ έναν άλλον και τόν σκέπτεται συνέχεια, επιδρά τή λεπαθητικά επάνω του, όταν κι' αυτός είναι καλός τηλεπαθητικός δέκτης.

"Ο Τζόε Μάρτιν δεν μπορεί να άκούη άλλα πράματα που δεν τ'α πολυκαταλαβαίνει.

—Δεν μου λές, φωνάζει στον Τάν, ο κινητήρας αυτός θα φιαχτή έντελώς ή θα κινδυνεύωμε πάλι ν' αρχίσωμε τ'ό... σουίγκ στον ουρανό;

—Φιάχτηκε κιόλας! τ'ό αποκρίνεται χαμογελώντας ο Τάν. Δεν μένει πιά τώρα παρά να συναρμολογήσω μερικά έξαρτήματα. Κατόπιν, με τή εύκαιρία που βρισκόμαστε άκίνητοι στο έδαφος, μπορούμε να αλλάξωμε και τ'ό κρύσταλλο που κατέστρεψε ή άκτίνα του γίγαντα. Στο άμπάρι του «Σύμπαν Ι» υπάρχουν άνταλλακτικά

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΟΥ ΒΟΓΑ

ΟΣΗ ΩΡΑ ο Τάν με τόν Τζόε και τή Ρε να διορθώνουν τ'όν κινητήρα τ'ού πλανητόπλοιου και κου βεντιάζουν, ή Ντάϊνα με τόν Τζίτσιου έχουν

βγή έξω και κάνουν περιηγήσεις στον άγνωστο πλανήτη. Τ'ό μέρος τ'ού κόσμου ατ'ούτ'ό που προσγειώθηκαν ατ'ή τή

Τὸ πρόσωπό του δὲν δείχνει τις πραγματικὲς του διαθέσεις. Πίσω ἀπὸ τὰ ὑπουλά μάτια τ ο υ δὲν μπερδεύεις νὰ διακρίνης τὴ σατανικὴ τ ο υ κακία. Είναι ἕνα "Ο ν πὺ τέχει γεννήσει ἡ ἰδία ἡ κέλασις! "Ἐνα "Ο ν μὲ ψυχὴ ἐρπετοῦ καὶ σῶμα πὺ μυρίζει τ ἄ φ ο... Οἱ ἀστρναῦτες δὲν μπερδεύουν νὰ ἀντισταθῶν στὸ κάλεσμα του πὺ εἶναι κάλεσμα "Ο λ ἑ θ ρ ο υ! Τὰ πλανητέπλοια πέφτουν μοιραῖα στὰ δίχτυα πὺ πλέκει τὸ δ ι α β ο λ ι κ ὸ "Ο ν!

Ἡ ἐφιαλτικὴ

ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΔΡΑΧΝΗ

Στὰ δικπλανητικὰ ἀρ-
στουρήματα πὺ ἔχουν
κυκλοφορῆσι κατὰ χιλιά-
δες σ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΥΤΟ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ!!

Στὸ ἐπόμενο
ἴσο τεύχος μας.

φορὰ, δὲν εἶναι ἄγνοιο καὶ ἀφιλέξενο ὅπως ὄλα τὰ προηγούμενα πὺ ἔχουν ἐπισκεφθῆ ὡς τώρα. Ἐδῶ ἔχει βλάστησι ἀληθινὰ ὀργιαστικὴ. Πολύχρωμα παράξενα λουλούδια φυτρώνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ὑπάρχουν, καὶ δέντρα πὺ οἱ κορμοὶ τους εἶναι ὀλόισιοι καὶ ὀλοστρόγγυλοι σάν κολωνες ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Τὰ δέντρα αὐτὰ δὲν ἔχουν κλαδιά: Μόνο κάτι πελώρια κατακόκκινα φύλλα πὺ εἶναι κολλημένα κατ' εὐθείαν ἐπάνω στὸν κορμό.

Ἡ Ντάινα κουβεντιόζοντας μὲ τὸν Τζίπου προχωροῦν μαζεύοντας μικρὰ χρωματιστὰ λουλούδια καὶ φτάνουν σ' ἕνα ὀλόκληρο δάσος ἀπὸ τὰ περ' ἐργα δέντρα τοῦ ἀγνωστού πλανῆτη.

Ὁ Τζίπου δὲν παύει νὰ φλυαρῆ συνεχεῖα γιὰ χιλιά δυὸ πράματα καὶ ἡ Ντάινα πὺ ὅπως καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι κάνει κι' αὐτὴ γούστο τὸν ἀραπάκο, τὸν ἀκούει χαμογελώντας.

— Πολὺ ὠραῖα δέντρα! λέει ὁ Τζίπου καθὼς φτάνουν στὸ δάσος. Αὐτοὶ κορμοὶ πολὺ ἀρέσουν σὲ Τζίπους! Τζίπους πολὺ ἠθελε ἔχουν καὶ μπανάνες αὐτὰ δέντρα, σκαρφαλώσεις ἐπάνω, μαζέψεις πολλές!

Ἡ Ντάινα ξεκαρδιάζεται στὰ γέλια.

— Μὰ γιὰ νὰ εἶχαν μπανάνες, Τζίπου, λέει, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μπαναγιές!

— Ὅλο λεπτομέρειες προσέχεις ἐσύ, μὲς Ντάινα! λέει ὁ ἀραπάκος δυσάρεστημέν ο ς.

Τζίπους ήθελες μόνο έχεις μπα νάνες! Δεν ξνοιάζες καθ' ύλο αν ήταν ή όχι μπανανιές! Τζίπους άρέσει τρώει αυτές μπανάνες! "Όταν τρώει ποτέ δεν ρωτάει αν από μπανανιές ή από άλλο δέντρο!

Η Ντάινα θέλει πάλι να γελάση, μα δεν προλαβαίνει αυτή τη φορά. Ένα στιβαρό χέρι την αρπάζει ξαφνικά από τὸ μπράτσο καὶ τὴν τραβάει με ἀπίστευτη ὀρμη ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ δάσους ἐκείνου. Κάνει νὰ φωνάξη μα ὄτε αὐτὸ τὸ καταφέρνει γιατί ἕνα δεύτερο χέρι τῆς βουλώνει τὸ στόμα.

Ὁ Τζίπου ὅμως πὺ πηγαίνει δίπλα τῆς καὶ πὺ τὸν ἀρπάζουν κι' αὐτὸν ὅπως καὶ τὴν Ντάινα ἀπὸ τὰ μπράτσα, προλαβαίνει νὰ στριγγίση με τὸν γνωστὸ του τρόπο, πὺ μιάζει με τὴ στριγγιά τοῦ γου ρουνόπουλου τὴν ὥρα πὺ τὸ σφάζουν.

Αὐτὸ ὅμως γίνεται μονο μιὰ φορά. Ὑστερα τοῦ βουλώ νουν κι' αὐτουνου τὸ στρομα καὶ τὸν σέρνουν ἀνάμεσα στο ἀλλόκοτο δάσος. Ὅστε ή Νταί να ὄστε αὐτὸς μποροῦν νὰ κανουν τὴν παραμικρὴ κίνησι μέσα στὰ χέρια πὺ τὸς κρατοῦν αἰχμάλωτους. Τὰ ὄντα στὰ ὁποία ἀνήκουν ἐκεῖνα τὰ χέρια πρέπει νὰ ἔχουν τρομερὴ δύναμι.

Κάτι σὰν λιποθυμία πὺ τὴν φέρνει ὁ τρόμος τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἀγνώστου, κάνει τὸ κεφάλι τῆς νέας νὰ στριφογυρίζη. Δὲν βλέπει καλὰ μπρο-

στά τῆς, μα καὶ νὰ ἔβλεπε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δῆ τίποτε. Ἐλλο ἀπὸ τὰ δέντρα ἐκεῖνα με τὸς ἴσιους, στρογγυλους κορμούς, νὰ φεύγουν με μεγαλη ταχύτητα πίσω τῆς. Ὅσο γιὰ τὸν φουκαρὰ τὸν Τζίπου, αὐτὸς ὄτε κάνει τὸν κόπο νὰ κυττάξη ὀλόγυρά του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἀπὸ πὺ περνοῦν ὄτε γιὰ πὺ πᾶνε. Τὸν νοιάζει μόνο νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτὸς πὺ τὸν κρατοῦν καὶ τινάζει τὰ ποδαράκια του πέρα δῶθε, στὸν ἄερα. Μὰ δὲν πετυγαίνει τίποτα γιατί κι' αὐτὸν ὄσο καὶ τὴν μνήστη τοῦ Τζόε Μάρτιν, τὸς πηγαίνουν σηκω τὸς, χωρὶς καθόλου τὰ πόδια τὸς νὰ ἀκουμπᾶνε στὸ ἔδαφος. Αὐτοὶ πὺ τὸς κρατοῦν εἶναι πίσω τὸς καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸς διακρίνουν. Αὐτὸ μεγαλώνει καὶ πολλαπλασιάζει τὸν τρόπο τοῦ ἀραπάκου πὺ φαντάζεται πὺς κάποιος τρομαχτικὸ θῆρὸ τὸν ἔχει ἀρπάζει στὰ νύχια του.

Τὸ καταπληκτικὸ ταξίδι τὸς κρατάει περίπου μιση ὥρα. Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ή Ντάινα πὺ καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίσταση, μένει ἀκίνητη. Ὁ Τζίπου ὅμως δουλεύει τὰ μικροσκοπικά του ποδαράκια στὸν ἄερα σὰν ἔμβολα μηχανῆς χωρὶς νὰ κουράζεται ποτέ. Καὶ δέκα ὄρες νὰ διαρκῶσε τὸ ταξίδι αὐτὸ δὲν θὰ σταματοῦσε καθόλου.

Ξαφνικὰ διακρίνουν μπροστά τὸς ἕνα ἀνοιγμά. Τὸ δάσος ἀπὸ τὰ δέντρα ἐκεῖνα πὺ

για πρώτη φορά στη ζωή τους έχουν δη, τελειώνει εδώ. Πίσω απ' αυτό το δάσος υπάρχει ένας καταυλισμός. Δεν έχει καμια ομοιότητα με την πόλι τῶν Ιπταμένων γιγάντων που είχαν επισκεφθῆ την ἄλλη φορά. Τὸ μέρος αὐτὸ μοιάζει μᾶλλον μὲ χωριὸ παρά μὲ πόλι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κάτι ἀλλόκοτο οἰκήματα κατασκευασμένα ἀπὸ ἕνα ἀκόμα πιὸ ἀλλόκοτο ὕλικὸ πὺ μοιάζει μὲ χαρτόνι. Ἡ Ντάινα κι' ὁ Τζίπου βλέπουν πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ. Εἶναι κι' αὐτοὶ ὀλίγοι στο ἀνάστημα καὶ στὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τοὺς «φτερωτοὺς γίγαντες» πὺ τοὺς εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὴν πρώτη φορά. Μόνο τὸ χρῶμα τους εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸ. Ἐνῶ ἐκεῖνοι ἦταν λευκοὶ σάν Εὐρωπαῖοι, ἐτοῦτοι ἐδῶ εἶναι καταπράσινοι σάν σαῦρες. Τὰ κορμιά τους ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω εἶναι γυμνά καὶ στὰ στήθεια τους φυτρῶνουν πυκνὰς τρίχες, πὺ εἶναι καταπράσινες κι' αὐτὲς καὶ χοντρές ἔτσι πὺ μοιάζουν μὲ χλόη.

Τώρα ὁ ἄρα πάκος κι' ἡ Ντάινα δὲν ἔχουν πιά καμμιὰ ἀμφιβολία πὺς ἐκεῖνοι πὺ τοὺς κρατοῦν στὰ σιδερένια

χέρια τους καὶ τοὺς κουβαλᾶνε, εἶναι κι' αὐτοὶ σάν κι' ἐκείνους ὄλους πὺ κυκλοφοροῦν μπροστὰ τους μέσα σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ χωριό.

Οἱ γίγαντες πὺ κατοικοῦν ἐτοῦτο τὸ μέρος δείχνουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες τους. Τρέχουν μὲ φωνὲς πρὸς τὸ μέρος τους καὶ περικυκλώνουν γεμῆτοι περιέργεια ἐκείνους πὺ τοὺς κρατοῦν στὰ χέρια τους.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἀφήνουν ξαφνικὰ ἐλεύθερα τὰ στόματα τῶν αἰχμαλώτων τους καὶ ἀφήνουν καὶ τὰ πόδια τους νὰ ἀκουμπήσουν στὸ ἔδαφος. Μόλις γίνεται αὐτὸ ὁ Τζίπου ἀρχίζει πάλι τὴ οὐρλιαχτὰ του μ' ἕναν τρόπο ξαφνικὸ, σάν νὰ μὴ εἶχε σταματήσει καθόλου τὴ ὥρα, ἀλλὰ ἀπλῶς σάν νὰ οὐρλιαζε ἀπὸ μέσα του!

Αὐτοὶ πὺ τοὺς οδηγοῦν τοὺς περνοῦν μέσα ἀπὸ κάτι στενὰ δρομάκια. Ἄδειά κι' ἄριστὰ τους ὑψώνονται τὰ

παράξενα οἰκήματα πὺ μοιάζουν σάν χαρτόνια. Οἱ αἰχμάλωτοι τώρα βρίσκονται κοντὰ τους καὶ ἐξακριβῶν οὐν πὺς εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πλατεῖα καὶ χοντρά φύλλα τῶν δέτρων πὺ οἱ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οἱ ἀναγνώστες τοῦ ΤΑΝ νὰ προσέχουν τὴν ὥρα πὺ ἀγοράζουν τὸ τεῦχος ἂν περιέχει τὴν ἑγχρῶμη εἰκόνα τῆς «Πινακεθήκης». Ἡ εἰκόνα αὕτη πρέπει νὰ ὑπάρχη ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ.

κορμοί τους είναι ίσιοι και στρογγυλοί σαν ηλεκτρικοί στόλοι.

Δέν προλαβαίνουν νά προσέξουν τίποτε άλλο γιατί τὸ τρομαχτικὸ ταξίδι τους τελειώνει ἀπὸτομα καθὼς φτάνουν σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα. Τοὺς ὀδηγοῦν μπροστὰ σ' ἕνα οἰκίημα ποὺ εἶναι μεγαλύτερο καὶ πιὸ περιποιημένο ὀπὸ ὄλα τ' ἄλλα. Γύρω τους μάζευεται σχεδὸν ὄλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ. "Εξαλλες φωνές ἀντηχοῦν ἀπὸ ὄλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος. Ἀπὸ τὸ οἰκίημα ποὺ τοὺς ἔχουν στήσει ἀπ' ἐξω, βγαίνει ξαφνικά ἕνας θεώρατος γίγαντας, ποὺ ὄλοι οἱ ἄλλοι εἶναι τουλάχιστον ἕνα κεφάλι χαμηλότεροι. Φαίνεται καθαρὰ πὼς εἶναι ὁ βασιλιάς ἢ ὁ ἀρχηγὸς τους.

Μόλις κάνει τὴν ἐμφάνισί του οἱ ὑπήκοοί του σκύβουν τὰ κεφάλια τους σχεδὸν μέχρι τὸ ἔδαφος. Μιά κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ ὄλων τὰ στόματα ποὺ δέν εἶναι παρὰ μόνο ἕνας φθόγγος :

—Βόλυ! Βόλυ!

ΠΑΝΩ ποὺ ὄλες οἱ ἐπισκευές ποὺ πρέπει νὰ κάνουν ἔχουν τελειώσει καὶ ὁ Τάν κι' ὁ Τζέε Μάρτιν ἀνακοῦφισι, ἀκοῦν πνέουν μὲ ἀναπότομα μακρὰ τὴ στριγγιὰ τοῦ

Τζίπου.

Ξαφνιασμένοι κυττάζονται κι' οἱ δυὸ στὰ μάτια.

—Τί συμβαίνει; λέει ὁ Τζέε ἀνήσυχτα.

—Μακάρι νάξερα! ἀποκρνεταὶ ὁ Τάν ταραγμένος κι' αὐτός.

—"Εμοιαζε σαν τὴ φωνὴ τοῦ Τζ'που, λέει ἢ Ρένα φοβισμηνή.

—Σίγουρα θὰ ἦταν ἢ φωνὴ τοῦ Τζίπου! λέει κι' ὁ Τάν καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν. Καὶ ὁ Τζίπου στριγγίζει ἔτσι ἔποτε ὑπάρχει κανένας κίνδυνος! Πρέπει νὰ τρέξουμε!

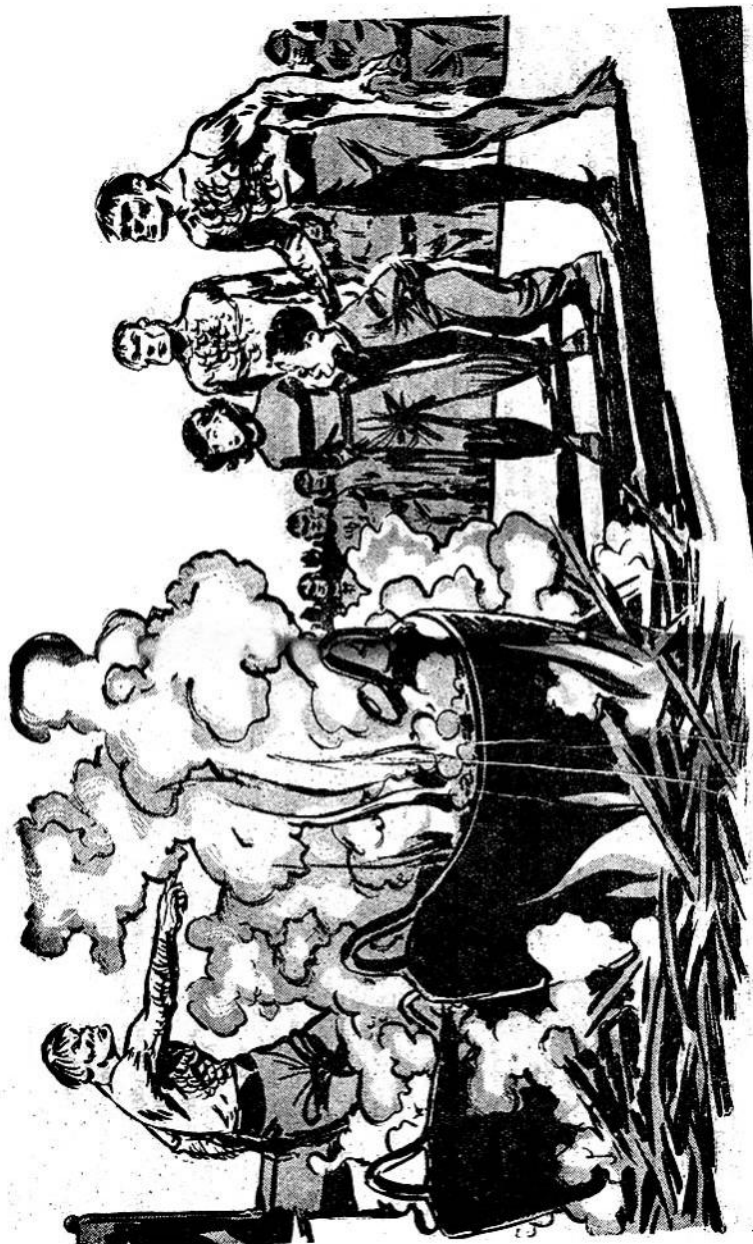
—Γρήγορα! μουγγρίζει ὁ Τζέε τρομαγμένος. Εἶναι μαζί μὲ τὴν Ντάινα!

—Πρέπει νὰ πάρωμε μαζί μας καὶ ὄπλα! λέει ὁ Τάν.

Δέν ξέρομε μὲ τί εἶδος κίνδυνου ἔχουν μπλέξει...

Τὸ ὑπερκόσμιον ἀγόρι ἔχει δίκιο. Ὁ Τζέε Μάρτιν χωρὶς ἄλλη συζήτησι ὀρμᾶ μέσα στὸ «Σύμπαν Ι» καὶ βγαίνει μὲ τρία πιστόλια ἀκτίνων ποὺ κι' αὐτὰ τοὺς πᾶχουν χαρίσει οἱ ἀνθρώποι τοῦ πλανήτη Μόθ. Δίνει ἕνα στὸν Τάν κι' ἕνα στὴν Ρένα καὶ ὀρμοῦν καὶ οἱ τρεῖς μαζί πρὸς τὴ διείθυνσι ἀπ' ὄπου ἀκούστηκε ἢ κραυγὴ τοῦ ἀραπάκου. Δέν περνοῦν παραπάνω ἀπὸ δυὸ λεπτά καὶ φτάνουν μπροστὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ πυκνοῦ δάσους ἀπὸ τὰ δέντρα μὲ τοὺς ἴσιους κορμούς. Γιά μιὰ στιγμὴ διστάζουν ἀν πρέπη ἢ ὄχι νὰ χωθοῦν ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Τάν ποὺ τὰ μάτια του

"Εξείζε τοῦς αἰχμαλώτους μὲ μὴ ἀγρία χειρονομία..."

διακρίνουν Ίχνη που οί άλλοι δέν μπορούν νά τά δούν, δέν κάνει πολλή ώρα για νά ανακαλύψη τόν δρόμο που πήραν οί απαγωγείς τής Ντάινας και του Τζίπου.

— Από δω! λέει φωναχτά με πεποίθησι και ρίχνεται μπροστά μέσα στο δάσος. Ο Τζόε και ή έλληνοπούλα έρχονται πίσω του χωρίς δισταγμό.

Για αρκετή ώρα τρέχουν άμίλητοι. Οί γήϊνοι δέν μπορούν νά τρέχουν με τήν ίδια ταχύτητα που έτρεχαν οί άπαγωγείς του άραπάκου και τής νεας, γιατί κάθε τόσο πρέπει και νά στέκωνται για νά βλέπη ό Τάν άν άκολουθούσαν τόν σωστό δρόμο.

Ξαφνικά εκεί που τρέχουν άκούνε μία μακρυνή όχλοβοή. Ο Τάν κάνει νόημα στους συντρόφους του νά σταματήσουν για ν' άκούσουν. Ο Τζόε και ή Ρένα ύπακούνε άμέσως. Η βοή μοιάζει πραγματικά με τόν θόρυβο που βγαίνει όπό ένα μεγάλο συγκεντρωμένο πλήθος.

— Άν αυτό που άκούω είναι άλήθεια, λέει ό Τζόε γλωμιάζοντας γιατί σκέπτεται τόν κίνδυνο που διατρέχει ή Ντάινα, τότε θα πή πάς οί έχθροί μας είναι πάρα πολλοί!

— Έχετε δίκιο, κύριε Μάρτιν! συμφωνεί κι' ό Τάν. Πρέπει νάναι πάρα πολλοί μαζεμένοι κι' άν είναι άπλισμένοι έξ Ίσου καλά με τους «φερωτούς γίγαντες», θα είναι τρομερά δύσκολο άν όχι αδύ-

νατον νά τους αντιμετώπισω-με!

Κανείς δέν του άπαντά. Οί φόβοι του είναι κοινοί με τους δικούς τους. Και οί τρεις τους, ό καθένας ξεχωριστά σκέπτονται πώς και τή ζωή τους άκόμα άν χρειαστή νά δώσουν για τους συντρόφους των που κινδυνεύουν, θα τó κάνουν με εύχαρησθησι. Χωρίς ν' αλλάξουν άλλη κουβέντα, φτάνουν στην άκρη του δάσους και τότε διακρίνουν κατάπληκτοι τόν πρωτόγονο καταυλισμό των άπαγωγέων του Τζίπου και τής Ντάινας. Διακρίνουν και τους ήμίγυμους γίγαντες που κυκλοφορούν στους δρόμους αυτού του καταυλισμού. Τά χαρακτηριστικά τους είναι χοντρά και τα πηγούνια τους πεταγμένα άν των πρωτογόνων ένθρώπων τής Γής. Τά μήλα των προσώπων τους πεταγμένα κι' αυτά σχηματίζουν σκληρές γωνιές. Κρατούν στα χέρια τους κάτι περίεργα όπλα που μοιάζουν άν τόξα κι' όπό τή μέση τους κρέμεται ένα ρόπαλο.

— Είναι καταπληκτικό! μουρμουρίζει ό Τζόε και τά μάτια του νεμίζουν θαυμασμό και άπορία. Οί άλλοι ένθρωποι που συναντήσαμε πριν άπ' αυτούς έχουν προηγμένο πολιτισμό. Έχουν βρή πτητικές συσκευές και πιστόλια με τρομερές άκτινες! Έτούτεο έδωζούν σε παράγκες και μεταχειρίζονται πρωτόγονα όπλα! Δέν είναι έξωφρενικό;

Ο Τάν μ' όλη τή δύσκολη

θέσι τους χαμογελά.

—Δέν είναι καθόλου περίεργο λέει. Σέ κάθε πλανήτη πού έχει ζωή, θά υπάρχουν φυλές μέ προηγμένο πολιτισμό καί άλλες μέ πολύ καθυστερημένο. Στή Γή σας είχαν βρεθῆ ἀεροπλάνα καί στην καρδιά τῆς Ἀφρικῆς ζοῦσαν ἀκόμα ἄγριες φυλές καί ἀνθρωποφάγοι!

—Ἐχεις δικιοί!, μουρμουρίζει ὁ Τζόε κατάπληκτος. Σέ ὅλα τὰ προβλήματα βρίσκεις ἀμέσως τή λύσι!

Ἡ Ρένα βλέπει μέ ἀνησυχία ὅτι μέ τή συζήτησι ἡ ὥρα περνά.

—Μπορεῖ ἡ Ντάινα κι' ὁ Τζίπυ νά κινδυνεύουν!, λέει μέ ταραχή. Πρέπει κάτι νά κάνωμε. Τώρα πού βλέπουμε πώς τὰ πλάσματα αὐτά δέν είναι καλά ὀπλισμένα, μπορούμε νά πετύχωμε νά ἐλευθερώσωμε τοὺς φίλους μας.

—Θά τοὺς ἐπιτεθοῦμε! φωνάζει ὁ Τζόε μέ θυμό. Θά τινάξωμε στόν ἀέρα ὀλόκληρο τὸ χωριό τους ἐν ἀνάγκη μὰ θά τοὺς πάρωμε ἀπὸ τὰ χέρια τους καί τοὺς δυό.

Λέγοντας αὐτά κάνει νά ξεκινηθῆ κιόλας γιὰ μπροστά μὰ ὁ Τόν τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι.

—Σέ μιά ἀπ' αὐτὲς τίς καλύβες πού λέτε νά τινάξωμε στόν ἀέρα, τοῦ λέει, μπορεῖ νά βρίσκεται μέσα ἡ Ντάινα μέ τὸν Τζίπυ!

Ἄν τὸ Τζόε Μάρτιν μένει ἀναυδος. Αὐτὸ πού λέει τὸ καταπληκτικὸ ἀγόρι δέν εἶναι καθόλου περίεργο κι' ὅμως δέν

τοῦ ἔχει περάσει οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό.

—Μὰ τότε... Τί ἄλλο μπορούμε νά κάνωμε; μουρμουρίζει σάν χαμένος.

—Ἄν ἐπιτεθοῦμε, λέει ὁ Τάν, ὅπωςδήποτε θά τοὺς κάνωμε καλὰ αὐτοὺς τοὺς πρωτόγονους ὅσοι κι' ἂν εἶναι. Μὲ τὰ δικά τους τὰ ὄπλα δέν μποροῦν νά φέρουν σοβαρὴ ἀντίστασι στὶς ἀκτίνες μας. Μὰ θά κινδυνεύσουν οἱ φίλοι μας. Οἱ ἄγριοι μπορεῖ καί νά τοὺς σκοτώσουν ἀμέσως γιὰ ἐκδίκηση!

—Ἐχεις καμμιά καλύτερη ἰδέα; ρωτᾷει μέ ἀγωνία ὁ πράκτορ τῆς Ἐφ Μπι "Αἰ.

—Κάτι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό μου!, ἀποκρίνεται ὁ Τάν. Θά προσπαθῆσω νά τοὺς τρομοκρατήσω!

—Πῶς;

—Θά παρουσιασθῶ ξαφνικά μπροστά τους, ἀφοῦ πρῶτα παραμονεύσω νά δῶ πού ἔχουν τὸν Τζίπυ καί τὴ Ντάινα. Περιμένετε με ἐδῶ!

Ἄν τὸ Τζόε γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα πάει κάτι νά ρωτήσῃ τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι μὰ μένει μέ τὴν ἐρώτησι στὸ στόμα γιὰτὶ ὁ Τάν ἐξαφανίζεται ξαφνικά ἀπὸ μπροστά του σάν νά ἀνοιξε ἡ γῆ καί τὸν κατάπιε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ τῶν πρωτογόνων ἐκείνων γιγάντων πού οἱ ὀπῆκοι τοῦ τὸν ὠνόμασαν Βόγλ, κυττάζει γιὰ λίγες σι

γμές με τρομερή έκπληξι τον Τζίπου και τη Ντάινα. Δεν μπορεί να καταλάβει τί είδους ζώα είναι. Μοιάζουν πολύ στην κατασκευή μ' αυτόν τον ίδιο και τους υπηκόους του, μα δεν τ' έχει συναντήσει άλλη φορά σε καμιά γωνιά τ' βασιλείου του. Συλλογίζεται ότι χωρίς άλλο θα προέρχωνται από κάποιο άλλο μακρινό βασίλειο, πιά μακρινό κι' από τών γειτόνων του τών «πτερωτών γιγάντων». Και συλλογίζεται ακόμα πως τ' αθρασύτατα αυτά όντα που τόλμησαν να πλησιάσουν τόσο κοντά στην περιοχή του, θα πρέπει χωρίς άλλο να τιμωρηθούν.

Κάνει μια θυμωμένη χειρονομία και δυο από τους ημίγυμνους γίγαντες αρπάζουν πάλι τον Τζίπου και την Ντάινα και τους οδηγούν προς τη μέση της πλατείας. Ο άραπάκος σκουίζει σαν γουρουνόπουλο για μια ακόμη φορά και η Ντάινα στρέφει με απόγνωση τ' μάτια της προς τον ουρανό, σαν να θέλει να αντικρίσει εκεί πάνω το «Σύμπαν Ι». Υπολογίζει μέσα στο μυαλό της πως είναι ακόμα πολύ νωρίς για να περιμένη βοήθεια από τον Τζόε. Έλπίζει μόνο στον Τάν. Ξέρει πως το υπερκόσμιο αγόρι μπορεί να βρεθεί ξαφνικά κοντά τους εκεί που δεν το περιμένουν καθόλου και να τους σώσει και τους δυο από τον τραγικό θάνατο που φαίνεται να τους απειλεί.

Μα ούτε αυτός δεν φαίνεται. Στο μεταξύ αυτό τους έχουν ανεβάσει πλάι-πλάι πάνω σε μια πέτρινη πλατεία. Οι κάτοικοι του χωριού μαζεύονται πάλι όλοι γύρω τους. Ο Βόγλ περνάει κι' αυτός την πλατεία του χωριού με αγέρωχο βήμα και έρχεται και κάθεται σ' έναν πέντρινο θρόνο που είναι στημένος αντίκρου στους αίχμαλώτους του. Κάνει ένα νόημα με το χέρι του και όλοι οι ημίγυμνοι γίγαντες αρχίζουν ένα ρυθμικό μουρμουρητό που μοιάζει με ψαλμωδία.

Η Ντάινα κυτάζει με φρίκη ολόγυρα της. Ο Τζίπου φαίνεται έτοιμος θάνατος από τον φόβο του. Η ψαλμωδία συνεχίζεται με ρυθμό που όσο πάει γίνεται γρηγορότερος και ζωηρότερος.

Ξαφνικά δυο από τους γίγαντες εκείνους έρχονται πάνω στη μικρή πέτρινη πλατεία κουβαλώντας στα χέρια τους κάτι πελώρια μεταλλικά αντικείμενα που μοιάζουν με καζάνια. Ταυτόχρονα από άλλη μεριά ανεβάνουν εκεί πάνω άλλοι περισσότεροι κι' αρχίζουν να στοιβάζουν σε δυο σωρούς ξερά κλαδιά σαν να πρόκειται να ανάψουν μια μεγάλη φωτιά.

Ο φουκαράς ο Τζίπου έχει κακά προαισθήματα κι' αρχίζει να στριγγλίζει σαν τρελός από τον φόβο του:

— Ω Μάσα... σαύρες! —
την έπαυμια αυτή την κατεβάζει από το καταπράσινο

χρώμα τῶν γιγάντων —. Μὴν κάνετε ψητὸς φτωχὸ Τζίπυς, Μάσα· σαῦρες! Τζίπυς ἀγά·πάει ὄλα σαῦρες, μολυντήρια καὶ... ὄλογάκια τῆς Παναγί·τσας! Ἄμα ψητὸς, Τζίπυς, τόσο· μαζέψει, τόσο σκληρὸ κρέας, κανεὶς δὲν εὐχαριστη·θεῖ φάει, Μάσα· σαῦρες!

Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν ἀ·κούει τὰ παρακάλια του. Ἡ μόνη πού θά μπορούσε νὰ τοῦ πῆ κάτι γιὰ νὰ τὸν πα·ρηγορήσῃ, ἡ Ντάινα, εἶναι κι αὐτὴ τόσο φοβισμένη πού δὲν μπορεῖ νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Καὶ ἡ ἔτοιμασία γιὰ τὴ με·γάλη φωτιά συνεχίζεται. Οἱ σωροὶ τῶν ξύλων· ἔχουν γίνει πιά ἀρκετὰ ψηλοὶ καὶ οἱ ἡ·μίγυρμοι γίγαντες σταματοῦν νὰ· βάζουν ἄλλα.

Ὁ Βόγλ σηκώνεται· ἔαφνι καὶ ὀρθιος καὶ οἱ ὕψηκοο, του πέφτουν γιὰ μιὰ φορὰ ἐκόμα στὰ γόνατα καὶ ξεφωνίζουν τὸ δυνά·μά του.

Ἐσσερις γίγαντες ζυγώ·νουν τὸν Τζίπυς καὶ τὴ Ντάι·να. Παρὰ τὴν ἀντίστασι τῆς δευτέρης καὶ παρὰ τὰ ἀπεγνω·σμένα τσιριχτὰ κλάματα καὶ παρακάλια τοῦ πρώτου, τοὺς δένουν σφικτὰ καὶ τοὺς περ·νοῦν μέσα στὰ πελώρια κα·ζάνια. Μετὰ χωρὶς ἄλλο χα·σομέρι βάζουν φωτιά στὰ ξύ·λα πού ὑπάρχουν ἀπὸ κάτω. Πυκνοὶ καπνοὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ ξύλα. Κα·πνοὶ πού μονομιᾶς τυλίγουν τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἀπομονώνουν ἀπὸ τὸν ὄ·πόλοιπο κόσμο. Δὲν βλέπουν

οὔτε μισὸ μέτρο μακρύτερα ἀπὸ τὰ καζάνια τους καὶ οἱ δυὸ. Μὰ οὔτε καὶ οἱ γίγαν·τες βλέπουν τί γίνεται· μὲν στὰ καζάνια καὶ πίσω ἀπὸ αὐ·τὰ γιὰτί οἱ καπνοὶ πού βγαί·νουν ἀπὸ τὰ ξύλα εἶναι ἐπί·στευτα πικνοὶ καὶ ἀδιαπέρα·στοι ἀπὸ τὸ μάτι.

«...καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν μὲ ὄλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τους.»

Ὁ Τζίπου μισοπεθαμένος στριγγλίζει ὑστερικά:

—²Ω μὴ Ντάινα! Πτωχὸς Τζίπου, ποτὲ δὲν φέριμενες πᾶς καπνιστὸς! Τζίπους ἤξερες καπνιστὸς ῥέγγες, ἄνθρωπος καπνιστὸς δὲν ἤξερες καθόλου Τζίπους! Τζίπους πολὺ ζεσταίνεσαι, μὴ Ντάινα! Ἐσὺ κρῶνεις;

Ἡ Ντάινα μ' ὄλο τὸν φόβο καὶ τὴν ἀπόγνωσί της θέλει νὰ δώσῃ λίγο κουράγιο στὸν ἀραπάκο:

— Κάνε ὑπομονή, Τζ που! τοῦ φωνάζει. «Ὅλα θὰ τελειώσουν γρήγορα καὶ τότε δὲν θὰ νοιώθῃς πιά κανέναν πόνο.

Ὁ ἀραπάκος μ' ὄλο ποῦ εἶναι μικρὸς καταλαβαίνει τὰ λόγια τῆς γενναίας κοπέλλας. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ παρηγοριά ποῦ χρειάζεται ἐκεῖνος.

— Ὅχι, ὄχι, μὴ Ντάινα!, στριγγλίζει. Τζίπους δὲν θέλει τελειώσουν ὅλα γρήγορα! Δὲν βιάζεται καθόλου Τζίπους! Δὲν βιάζεσαι τελειώσεις τίποτα! Μπορεῖ ὅλα κάνουν σιγά! Τζίπους πολὺ μεγάλο ὑπομονή, μεγάλο ἀντοχή περιμένεις πολλές ὥρες! Δὲν βιάζεσαι πεθάνεις καθόλου! Δὲν θέλει πεθάνεις ἄδικο στομάχι Τζίπους! Θέλει πᾶς Παράδεισος χορτασμένος!

ΞΑΦΝΙΚΑ ὁ διαβολεμένος ἀραπάκος νοιώθει κάτι νὰ τοῦ σκαλίξῃ τὰ χέρια του ποῦ εἶναι δεμένα πίσω στὴ ράχη του. Τόση ὥρα στριγγλίζει μὲ

κλειστά τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ τυφλώνεται ἀπὸ τοὺς καπνούς. Τώρα ὅμως ἡ περιέργεια καὶ ὁ τρόμος τὸν κάνουν νὰ τὰ ἀνοίξῃ. Βλέπει μὲ ἀφάνταστη χαρὰ πὼς μέσα στὸ ἴδιο καζάνι μαζί του εἶναι καὶ ὁ Τάν, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι! Τὴ στιγμή αὐτὴ προσπαθεῖ νὰ τοῦ λύσῃ τὸ σχοινὶ ποῦ δένει τὸ χέρια τοῦ μικροῦ φίλου του.

—²Ω, Μάσα Τάν!, μουρουουρίζει γεμάτος εὐτυχία. Τζίπους δὲν ἤξερες, μυρίζεις ψητὸς τόσο ὀμορφα, ἔσθ μουρυστεῖς ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα μακριά, ἔρθεις βρεῖς! Τζίπους εὐχαριστήσης ἐσένα ἄν φώσης ἀπὸ ἀνθρωποφάγους, ἀφήσει δοκιμάσεις λίγο ἀπὸ ψητὸ φίλο σου, Μάσα!

Ὁ Τάν ὅμως δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ καλαμπούρια. Πρέπει νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τὴν Ντάινα ἀπὸ τὰ δεσμά της καὶ ὕστερα πρέπει νὰ πάρῃ καὶ τοὺς δύο τους ἀπὸ κείνο τὸ μέρος πρᾶμα ποῦ δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο καὶ δὲν ξέρει ἂν θὰ τὸ καταφέρῃ τελικὰ.

— Νὰ μείνῃς ἐδῶ ἀκίνητος! λέει στὸν Τζίπου γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ. Μὴ βγῆς ἔξω ἀπὸ

τὸ καζάνι γιατί οἱ ἀνθρωποφάγοι θὰ νομίσουν πὼς... ἔγινες καὶ θὰ σὲ φάνει!

—“Ὀχι!, λέει ὁ Τζίπυ κατατρομαγμένος, Τζίπυ δὲν κουνήσεις ἀπὸ δῶ ροῦπι ἂν δὲν πῆς αὐτὸν Μάσα Τάν!

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγέρι καρφώνει τὰ μάτια του μπροστά του καὶ ἀπὸ τὸ καζάνι τὸ ἀραπάκου βρίσκεται σ' ἐκεῖνο τῆς Ντάινας. Μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα λύνει κι' ἐκείνης τὰ χέρια καὶ ὕστερα τῆς λέει νὰ μείνει κι' αὐτὴ ἀκίνητη. Καρφώνει καὶ πάλι τὰ μάτια του καὶ κάνει κάτι πολὺ παράτολμο. Φανερώνεται ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ καπνοῦ, μπροστὰ στὰ ἑκπληκτὰ μάτια τῶν ἑκατοντάδων γιγάντων ποὺ παρακολουθοῦν τὴ θυσία τῶν δύο ἀνθρώπων τῆς Γῆς. Ὁ Τάν βγάζει μιὰ τρομερὴ φωνὴ καὶ ὕστερα πάλι ἐξαφανίζεται ὅπως φανερώθηκε μπροστὰ τους.

Αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀγριανθρώπους ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι δεισιδαίμονες ὅπως καὶ οἱ ἄγριοι ἀνθρώποι τῆς Γῆς. Πετάγονται ὄρθιοι ἀπὸ τὶς θέσεις τους με ἑμφωνητὰ τρελλοῦ καὶ ἱεροῦ τρόμου καὶ με ἐπικεφαλῆς τὸν βασιλιά τους τὸν Βόγλ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πανικόβλητοι πρὸς ὅποιον δρόμο βρίσκουν μπροστὰ τους. Σίγουρα ἔχουν νομίσει πὼς τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ φανερώθηκε τόσο ὑπερφυσικὰ στὰ μάτια τους καὶ χάθηκε πάλι με

τὸν ἴδιο τρόπο ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν τρομερὴ ἐκείνη φωνή, θὰ ναι κάποιος φοβερός μικρὸς θεὸς ποὺ προστατεύει τοὺς ἀρχμαλώτους των.

Ὁ Τάν καταλαβαίνει πὼς ἡ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δίνεται εἶναι μοναδική. Τρέχει ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς καὶ φωνάζει:

—Ντάινα! Τζίπυ! Γρήγορα μαζί μου!

Οἱ δυὸ φίλοι του τὸν ἀκολουθοῦν τρέχοντας με ὀλητὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τους πίσω ἀπὸ τὸ πυκνὸ παραπέτασμα τοῦ καπνοῦ. Τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ δάσους. Σὲ λίγο ἔχουν φθάσει στὸ μέρος ποὺ περιμένουν ὁ Τζόε με τὴ Ρένα. Ὅλοι μαζί πιά χύνονται με ὄση γρηγοράδα μποροῦν πρὸς τὸ διαστημόπλοιό τους. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν. Ἀπὸ μακριὰ βλέπουν τὸν γιγάντιο ἐπιβλητικὸ ὄγκο του, ποὺ τοὺς περιμένει ἐκεῖ ἀκίνητο, γιὰ νὰ τοὺς οδηγήσῃ πίσω στὴ μητέρα Γῆ ὕστερα ἀπὸ ἀπεριγραπτές καὶ ἀπίστευτες περιπέτειες.

ΣΤΗ ΓΗ!

ΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ τοῦ «Σύμπαν I» βογγοῦν θυμωμένοι. Τὸ διαστημόπλοιο ἀφήνει σιγά—σιγά τὸν φλοῖδ τοῦ πλανήτη ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ τάφος τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς. Ὅσο πάει ἡ ταχύτητά του δυναμώνει καὶ τέλος ρίχνει

ται με ασύλληπτη ταχύτητα προς το Διάστημα.

Ο Τάν που έχει πάρει τη θέση του κυβερνήτου δίνει οδηγίες στον Τζόε Μάρτιν που έχει μάθει πιά αρκετά από τους δύσκολους χειρισμούς του διαστημόπλοιου. Ο πρόκτωρ της "Εφ. Μπί" Αϊ κατέβαζει έναν μικρό μυχλό πάνω στο καντράν έσωτερικών όργων και το κρυστάλλινο περιβλημα του θαλάμου διακυβερνήσεως καλύπτεται από την χοντρή καλύπτρα του. Αι τόματως ανάθουν και τα έσωτερικά άτομικά φώτα του σκάφους που φωτίζουν άπλετα τον θάλαμο.

Το διαστημόπλοιο περνάει τώρα σάν κεραυνός την ιονόσφαιρα του άγνωστου πλανήτη. Σε έλάχιστα δευτερόλεπτα βρ'σκεται έξω στο άπύλυτο κενό.

Ο νεαρός κυβερνήτης του χειρίζεται σάν πεπειραμένος άστροναύτης τα άκριβέστατα άστρονομικά όργανα του σκάφους. Πρέπει να βάλει το «Σύμπαν Ι» στην τροχιά που θα τό φέρη στο πλανητικό σύστημα της Γης. Μετά θα σβ'σουν οι πύραυλοι και όσπου να φτάσουν σ' αυτό δέν χρειάζεται καμμιά καθοδήγηση.

Για έξη δλόκληρα είκοσιετρώρα ταξιδεύουν χωρ'ς κανένα έπεισόδιο. Όλον αυτόν τον καιρό χρησιμοποιούν για άστροναυτικά μαθήματα που τά δίνει ο δαίμονιος Τάν στους φίλους του. Όλοι μαθαίνουν

ένα σωρό πράματα. Άκόμα κι' ο άνεκδιήγητος Τζίπαι γίνεται ένας καλός άστροναύτης.

—Ω, Μάσα Τζόε! λέει στον μεγάλο φίλο του μερακλώμενος. Τζίπαις θέλει πάρεις αύ τον ένα ρουκέτα δικό του! Όχι μεγάλο σάν «Σύμπαν Ι». Όχι! Τζίπαις δέν θές... λεωφορείο ρουκέτα! Τζίπαις θές ένα πολύ μικρό ρουκέτακι... πατ'νι! Θές μόνο κάνεις ταξίδια από Γη μέχρι φεγγάρι!

Ο Τζόε του υπόσχεται ξεκαρδιαμένος στα γέλια, μόλις βγούν τα πρώτα... πατ'νια - ρουκέτες» να του αγοράση ένα.

Ο χρόνος κυλάει. Οι άστροναύτες μας όσο νοιώθουν πώς επί τέλους πλησιάζουν στη μητέρα Γη, τόσο γίνονται πιο ευδιάθετοι και χαρούμενοι. Και έρχεται η ώρα που ο Τάν, αναγγέλλει με χαρά πώς έχουν μηη στο πλανητικό σύστημα του ήλιου της Γης. Όλοι τρέχουν με χαρούμενες φωνές στην τηλεόρασι. Μόνο ο Τάν, τό υπερκόσμιο άγόρι, κάθεται πάλι στη θέση του κυβερνήτου και καταστρώνει την καινούργια πορεία που θα βάλει τώρα τό «Σύμπαν Ι» να περάση από την τροχιά της Γης. Ο Τζόε Μάρτιν στέκεται από πάνω του και παρακολουθεί με μεγάλο ένδιαφέρον τον τρόπο με τον όποιον τό νεαρό άγόρι κανονίζει την πορεία του σκάφους. Όταν τελειώνει κι' αυτό τρέ-

χουν κι' οι δυο τους στον Ισχυρότατο πομπό που έχουν κατασκευάσει οι άνθρωποι του Μόθ μέσα στο «Σύμπαν Ι». Ο Τζαν προσπαθεί να καλέσει κάποιον από τους σταθμούς της Γης. Δεν είναι πολύ εύκολο γιατί το σκάφος τρέχει με τόσο ιλιγγιώδη ταχύτητα μέσα στο χάος, που κάθε τόσο αλλάζουν μήκος κύματος. Τελικά όμως το υπερκόσμιο άγורי καταφέρνει να συνδεθῆ με κάποιον σταθμό υπερβραχέων της Αμερικής. Ζητά να του δώσουν το πεδίο δοκιμών όπου έχει κατασκευασθῆ το «Σύμπαν Ι». Σέ λίγα λεπτά ακόμα, ο Τζοε Μάρτιν γέματος συγκίνηση αλλά και υπερηφάνεια, μιλάει με γνωστούς του επιστήμονες που όταν άκουν πώς τους μιλούν από το πλανητόπλοιο «Σύμπαν Ι» δεν μπορούν να πιστέψουν τ' αδιά τους. Ο Τζοε ζητάει ακόμα να ειδοποιηθούν όλες οι αρχές του πλανήτη πώς έρχεται ένα αμερικανικό σκάφος από το Διάστημα, γιατί οι γήινοι ζεματισμένοι από την προηγούμενη έξωκοσμη επίδρομη που τους έγινε (*) δεν αποκλείεται να αρχίσουν να ρίχνουν έναντιόν τους μόλις κάνουν την εμφάνισή τους μέσα στην ατμόσφαιρα του πλανήτη.

ΟΧΙ ΜΟΝΟ δεν τους πείραζει κανείς, αλλά όταν φθάνουν πάνω από το πεδίο δοκιμών και ετοιμάζονται να προσημώσουν τη ρούκετα στο ίδιο εκείνο τσιμεντένιο θάβρο πάνω στο οποίο γεννήθηκε αυτός ο κολλοσσός του Διαστήματος, βλέπουν μυριάδες κόσμου μαζεμέ-

*) Διάβασε 4ο τεύχος του «ΤΑΝ» με τίτλο «S.O.S. - Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΗ».

«Πλήθη κόσμου, είχαν μαζευτῆ να τους υποδεχθούν...»

νες κάτω από τὰ πόδια τους.

Ο Τζίπου χοροπηδάει από τὴ χαρά του καὶ τὰ καταστρώγυ γυλά ματάκια του γυαλίζουν ἀπὸ εὐτυχία.

— Τζίπους ξγινες μεγάλος διάσημος! Ξεφωνίζει. "Όλος ὁ κόσμος ἤρθες δῆς Τζίπους!

"Όλοι οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι καθόλου ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν κοσμοπλημμύρα. Θὰ προτιμοῦσαν νὰ θρίσκονταν στὸ πεδίο δοκιμῶν μόνο οἱ ἐπιστήμονες γιατί δὲν τοὺς ἀρέσει καθόλου ἡ ἐπίδειξις.

Ξαφνικά καὶ ἐνῶ τὸ σκάφος τους χαμηλώνει ὀλοένα πρὸς τὴ Γῆ, ἡ Ντόνα πὺ μαζὶ μετὴ Ρένα εἶναι κολλημένες στὸ κρύσταλλο τοῦ «Σύμπαν 1» καὶ κυττάζουν κάτω. Δείχνει κάτι μετὸ δάχτυλό της καὶ βάζει μιὰ φωνὴ γεμάτη ἐκπληξί:

— Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ;

"Όλοι κυττάζουν καὶ γουρλώνουν κι' αὐτοὶ τὰ μάτια τους ἀπὸ θαυμασμό. "Ό Τάν ἀφήνει κι' αὐτὸς μιὰ στιγμή τὸ χειρισμὸ τῆς ρουκέτας καὶ τὸ βλέμμα του καρφώνεται στὸ σημεῖο πὺ δείχνει ἡ μητοτὴ τοῦ Τζόε.

— Μοιάζει μετὸ «Σύμπαν 1»! μουρμουρίζει μετὸ ἀπορία.

— Ναι! Εἶναι ἴδιο τὸ «Σύμπαν 1»! λέει κι' ὁ Τζόε.

"Έχουν δίκιο. Δίπλα στὸ μέρος πὺ πρόκειται νὰ προσγειωθοῦν, θρίσκειται ἀκίνητος, μετὴ τὴ μύτη στραμμένη πρὸς τὸν οὐρανὸ σάν νὰ τὸν ἀπειλεῖ ἕνας ἄλλος πελώριος πύραυλος, ἴδιος στὶς διαστάσεις καὶ

στὸ σχῆμα μετὸ πλανητόπλοιο τους!

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ συζητήσουν αὐτὸ τὸ γεγονός γιατί σὲ λίγες στιγμές τὸ πῶ μέρος τοῦ σκάφους τους ἀγγίζει τὴ Γῆ. "Ό Τζίπου πὺ ἔχει γίνε κι' αὐτὸς... βοηθὸς ἀστροναύτη, ἀνοίγει τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ «Σύμπαν 1» κατεβάζοντας ἕνα μοχλ. Τρέχει στὴν πόρτα γεμάτος ἐνθουσιασμὸ καὶ προσβάλλει τὸ κατὰμαυρο μούτρο του χαζεύοντας τὸ πλήθος.

Μεγάλος σάλος ξεσηκώνεται τότε ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τοῦ κόσμου πὺ εἶναι μαζεμένος ὀλόγυρα. Πολλοὶ σηκώνουν τὰ χέρια τους καὶ δείχνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζίπου.

— "Έφεραν καὶ πλάσματα ἀπὸ ἄλλους πλανῆτες! Ξεφωνίζουν. Κυττάζετε! Κυττάζετε ἐκεῖ στὴν πόρτα τῆς ρουκέτας ἕνα παράξενο "Όν πὺ ξεπρόβαλλε!

Στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχουν ἄδικο αὐτοὶ πὺ φωνάζουν ἔτσι ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἔχουν καὶ πολὺ ἄδικο. "Ό φουκάρὰς ὁ Τζ'που, ἔτσι ὅπως φοράει τὴ διαπλανητικὴ του στολή κι' ἀπὸ μέσα της ξεπροβάλλει μόνο τὸ κατὰμαυρο κεφάλι του γυμνὸ, παρουσιάζει ἕνα ἔξαλλο θέαμα πὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἄνθρωπο τῆς Γῆς θυμίζει...

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΦΟΝΟΥ

ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ που ύψωνεται με γαλ όπρεπο πλάι στη ρουκέτα τους, έχει μπροστά στη μύτη του μια μεταλλική έπιγραφή που γράφει με χρυσά γράμματα:

«ΣΥΜΠΑΝ ΙΙ»

Τά παιδιά μαζί με τη Ντάινα και τόν Τζόε Μάρτιν γίνονται δεκτά με ένθουσιασμό από τόν άρχηγό της "Εφ Μπι "Αϊ, τόν άρχηγό του έπιτελείου Έθνικής Άμόνης της Άμερικης και τόν Πρόεδρο του Όργανισμού Διαπλανητικών Έρευνών.

Όλοι αυτοί αναφέρουν στους άστροναύτες μας πώς για να τους τιμήσουν που με την επέμβαση τους έσωσαν τη Γη από την όλικη καταστροφή όταν οι δολοφονικοί «γίγαντες - ρομπότ» άπειλούσαν να καταστρέψουν τó πάν και τά πλανητόπλοια του Ράλ βομβάρδιζαν τόν άνυπεράσπιστο πλανήτη, αναθέτουν σ' όλη τη συντροφιά τη διακυβέρνηση του «Σύμπαν ΙΙ» τó όποιο θά έπιχειρήσει συντόμως νέα έπιστημονική άποστολή.

Οί φίλοι υποδέχονται με άκράτητο ένθουσιασμό τ'ά νέα. Ό Τάν έχει όρισθεί άρχηγός πλεύσεως και ό Τζόε Μάρτιν θά έχη τó πρόσταγμα όταν ή ομάδα θγαίνει πάνω στο φλοιοό ένός ξένου πλανήτη.

Όί άστροναύτες μας μαθαίνουν άκόμα πώς τó «Σύμπαν

ΙΙ» έχει κατασκευασθεί πανομοιότυπο με τó «Σύμπαν Ι», πάνω στα ίδια σχέδια του δευτέρου. Ό Τάν φέρνει τούς έπιστήμονες στο πλανητόπλοιο τους και τούς δείχνει τις τεχνικές τελειοποιήσεις που έχουν προσθέσει σ' αυτό οι άνθρωποι του Μόθ. Άποφασίζονται τó «Σύμπαν ΙΙ» να μη ταξιδέψη για τó Διάστημα πριν προστεθούν και σ' αυτό όλα εκείνα τά έξαρτήματα που κάνουν τόν έξοπλισμό του τόσο πλήρη που να μην διατρέχει κανέναν από τούς κινδύνους που παραφυλάανε στο άτελειωτο και μυστηριώδες Διάστημα. "Όσον για τó «Σύμπαν Ι» δέν υπάρχει κανεις λόγος να καθυστερήσει περισσότερο από μερικές μέρες. Όλοι οι άστροναύτες θιάζονται να άντικρύσουν νέα θαύματα που κρόθονται στις πιό άπρόσιτες γωνίες του Άπειρου. Μέχρι κι ό διαβολάκος ό Τζίτσιου άκόμα που όλες αυτές τις μέρες στη Γη έχει φάει πραγματικά τó καταπέτασμα, έχει τόσο χορτάσει που έξεχασε όλους τούς φόβους του και την άρχική άπόφασί του να μη ξαναμπή στη ρουκέτα. Η άλήθεια είναι πώς πολλές φορές θλέπει στόν ύπνο του πώς του ρίχνονται οι «φερωτοί γίγαντες» να τόν κατασπαράξουν και τότε ξυπνάει λουσαμένος στόν ιδρώτα και άποφασισμένος να μη τó κουνήσει ρούπι από τη Γη. Όταν όμως τó καλοσηέπεται, θλέπει πώς του είναι άδύνατον να κά

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ !!

Το 7ο τεύχος του «**ΤΑΝ**» θα είναι
«**ΤΕΥΧΟΣ ΘΑΥΜΑ!**»!

ΠΕΡΙΕΧΕΙ :

1ο) Το υπ' αριθ. 1 διαπλανητικό άριστεύρημα

ΕΞΟΚΟΣΜΗ ΔΡΑΧΝΗ

2ο) Το νέο μας εικονογραφημένο ανάγνωσμα :

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΤΡΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚΛΕΚΤΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ,

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΑΛΛΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ !

3ο) Την αρχή της τετράχρωμης — «**Όφσει!**»

πινακοθήκη των **ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ**

μέ πρώτο και καλύτερο το πορτραίτο του
καταπληκτικού «**ΤΑΝ**»!

4ο) Την αρχή του καταπληκτικού «**ΔΩΡΟΥ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ**» που θα δώσει την ευκαιρία σε όλους τους αναγνώστες μας να κερδίσουν **ΜΙΑ ΤΡΙΜΗΝΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ!!**

ΣΥΣΤΗΣΑΤΕ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ — ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ να αγοράσουν τον «**ΤΑΝ**» από το επόμενο 7ο τεύχος του. Είναι μία **ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ** γιατί κι' αυτοί που δεν θάχουν αγοράσει τα 6 πρώτα τεύχη, θα μπορούν ούντομα να **ΤΑ ΑΦΟΚΤΗΣΟΥΝ ΔΩΡΕΑΝ!!** Οί παλιόι αναγνώστες μας θα μπορούν με τον ίδιο τρόπο να δέσουν **ΔΩΡΕΑΝ** τον πρώτο μας **ΤΟΜΟ**.

νη χωρίς τόν «Μάσα Τζέε» και τόν «Μάσα Τάν» και άναγκάζεται νά παραδεχτή πώς θά τούς άκολουθήσει άκόμα και στην κόλαση.

Η μέρα της άναχωρήσεως τους έχει πιά όρισθή και ζυγώνει. Οί άστροναύτες μας κάνουν τίς τελεταίες τους έτοιμασίες. Ο Τάν πλουτίζει τό «Σύμπαν Ι» με έπιστημονικά όργανα δικής του κατασκευής, πού τά έχει μάθει από τόν πατέρα του. Ο Τζέε τόν παρακολουθεϊ σαν σκιά και ή δίψα του για νά μαθαίνει από τό θαυμασμό αυτό τό παιδί, δσα μπορεί περισσότερο, όλοένα και μεγαλώνει. Η Ρένα και ή Ντάινα αγοράζουν συνέχως βιβλία για νάχουν νά διαβάσουν και νά περνούν τίς άπ'λειωτες ώρες τοῦ ταξιδιού στο Διάστημα. Ο Τζ που όλο τό θάρρος πού δικαιούται για λογαριασμό του τό έχει ξοδέψει σέ... κονσέρβες και γλυκίσματα, μ' όλο πού τό σκόφος έχει μέσα πλῆθος άπ' αυτά όλα τά έφόδια.

Μά ενώ αυτοί έτοιμάζονται για τό ταξείδι τους έπάρχουν και άλλοι πού κάνουν τίς δικές τους έτοιμασίες στο σκοτάδι. Μιά σπείρα κατασκόπων είναι και πάλι στο πόδι νά κλέψη τό «Σύμπαν Ι» και νά τό οδηγηση σ' ένα αντίπαλο έθνος. Καταστρώνουν ένα διαβολικό σχέδιο. Τη μέρα πού οι άστροναύτες μας έτοιμάζονται νά έπιβιβαστούν στην ρουκέτα, θά τούς σκοτώσουν και θά πάρουν τά χαρτιά

τους, πού θά τά δώσουν σέ άλλους κατασκόπους - έπιστήμονες. Οί τελευταίοι αυτοί θά ναι ένας άντρας, δυό γυναίκες και δυό παιδιά. Θά ναι μεταμφιεσμένοι νά μοιάζουν με τούς άστροναύτες μας κι έτσι θά μπουν στο «Σύμπαν Ι» και θά ξεκινήσουν. Όταν οι άρχές θά άνακαλύψουν την όμαδική δολοφονία, θά είναι πιά άργά για νά τούς άκολουθήσουν. Κανένα άλλο άεροσκάφος δέν μπορεί νά άναπτύξη μεγαλύτερη ταχύτητα από τό διαστημόπλοιο «Σύμπαν Ι».

ΕΙΝΑΙ νύχτα. Μέσα στο καταφύγιο τοῦ Τζέε Μάρτιν, οι φίλοι μας κουβεντιάζουν άμεριμνα για τό άύριανό τους ταξείδι. Πρωί

πρωί με τό χάραια θά ξεκινήσουν για τό πεδίο δοκιμών. Κάθονται και οι πέντε γύρω από ένα τραπέζι και παρακολουθούν τόν Τζίπου πού καθαρίζει τά τελευταία ύπολλείματα από μία πελώρια τούρτα, με καταπληκτική... εδκινήσα.

Ξαφνικά εκεί πού συζητούν κάνουντα σχέδια για τη νία πτήση τους, τό πρόσωπο τοῦ Τάν γεμίζει άησυχία. Τά αυτιά του σπηλώνονται σαν τοῦ λαγουδι και οι γροθιές του σφίγγονται πάνω στο τραπέζι.

“Όλοι τόν βλέπουν και καταλαβαίνουν πώς κάτι κακό συμβαίνει. Έχουν μεγάλη εμπιστοσύνη στις ικανότητες του υπερκόσμιου άγοριού.

“Ο Τζόε του πιάνει τὸ χέρι.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ με άγωνία.

— Κάτω στὴν αὐλὴ πλησιάζουν δυὸ άνθρωποι! ἀποκρίνεται ὁ Τάν. Προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὰ θήματά τους ἀθόρυθα και συζητοῦν ψιθυριστά. Αὐτὰ πὸν λένε δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστα γιὰ μᾶς!

— Ἀηλαδή;

“Ο Τάν λέει με ταραχή:

— “Άκουσα μὴ φωνὴ νὰ μουντουρίζη ψιθυριστά: «Πιὸ καλά νὰ περιμένωμε νὰ σβύσουν τὰ φῶτα και νὰ κοιμηθοῦν! Εἶναι προτιμώτερο νὰ χρησιμοποιήσωμε μαχαίρι παρά τὰ πιστόλια πὸν θὰ χυλάσουν τὸν κόσμο!»

“Ο Τζόε πετάγεται ὄρθιος και ὁ Τζίπου ἀπὸ τὴν τρομάρα του κοντεύει νὰ καταπιῆ τὸ πηροῦνι πὸν ἔχει στὸ στόμα του ἐκείνη τὴ στιγμή.

“Ὡστόσο ὁ Τάν τοὺς καθησυχάζει.

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι πὸν τοὺς άκουσα, λέει ψύχραιμα. Δὲν διατρέχομε άμεσο κίνδυνο. Θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμε ἐγὼ με τὸν κύριο Μάρτιν. Ἔσεῖς νὰ μείνετε ἐδῶ.

“Ο Τζίπου ξαναβρίσκει τὸ θάρρος του. Τρώει τὴν τελευταία μπουκιά τῆς τούρτας και λέει:

— “Ἐπρεπε Τζίπους μὴν εἶχε τόσο φουσκωμένο στομά-

χι, ἔδειχνες αὐτοὺς κακούργους!

Μὰ κανεῖς δὲν τὸν άκούει. “Ο Τάν με τὸν Τζόε τρέχουν κιάλας τῖς σκάλες πὸν ἄδηγοῦν κάτω. Τὸ υπερκόσμιο άγόρι, τὴν ὥρα πὸν κατεβαίνουν, ψιθυρίζει στὸν μεγάλο φίλο του τὸ σχέδιό του.

ΟΙ ΔΥΟ δολοφόνοι εἶναι κρυμένοι πίσω ἀπὸ ἕναν φουντωτὸ θάμνο. Τὰ μάτια τους εἶναι στηλωμένα στὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ πὸν εἶ-

ναι ἕνα ἀπὸ τὰ καταφύγια τοῦ πράκτορος τῆς “Ἐφ Μπὶ “Αἱ, Τζόε Μάρτιν

Ἐαφνικά γίνεται κάτι πὸν δὲν τὸ χωράει ἡ φαντασία τους. Ἐκεῖ μπροστά τους, ἕνα μέτρο μόλις ἀπόστασι ἀπὸ αὐτοὺς, ξεφυτρώνει σάν ραπανάκι ἕνα ξανθὸ άγόρι! Μιὰ ταυτόχρονη θλαστήμια φεύγει κι’ ἀπὸ τῶν δύο τὰ στόματα. Τρόμος γεμίζει τῖς κακοῦργες ψυχές τους.

— Εἶναι αὐτὸς ὁ Τάν! μουντουρίζει ὁ ἕνας σάν χαμένος.

Ἰσθμῶς ἠήλιος λυγρῶς ἰσθμῶς τὸν θάρρος τους. Ἐἶναι δυὸ και ὄπλισμένοι ἀπέναντι σ’ ἕναν ἀντίπαλο πὸν ὄσα τα χυδακτυλουργικά κέλπα κι’ ἂν ξέρη δὲν εἶναι παρά ἕνα παιδί. Τραβοῦν με τὴν ταχύ-

τητα της άστραπής τὰ πιστόλια τους πυροβολούν κι' οί δυο μαζί σημαδεύοντας τὸ πτήθος τοῦ παιδιοῦ. Αυτό δμως πού έπακολοθεῖ τοὺς κύνει νὰ μαρμαρώσουν. Τὸ άγόρι πού τήν ώρα πού πατοῦσαν τις σκανδάλες τῶν πιστολιῶν τοὺς ξεστεκε μπροστά τους, τώρα δὲν εἶναι πουθενά!*)

Βγάζουν μιὰ τρομαγμένη κραυγή καθὼς άκούν εξαφνικά πίσω στήν πλάτη τους τή φωνή ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ:

— Μὲ χάσατε; Έδῶ εἶμαι!

Γυρίζουν μανιασμένοι καὶ βλέπουν τὸν Τάν νὰ τοὺς κυττάζει χαμογελώντας κοροϊδευτικά. Τὰ πιστόλια τους φτύνουν φωτιά καὶ μολύβι γιὰ δεύτερη φορά μὰ καὶ τώρα ὁ ζωντανὸς στόχος τους χάνεται εξαφνικά ἀπὸ τὰ μάτια τους σάν νὰ τὸν κατάπιε ἡ γῆ! Πρὶν προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν καινούργια έκπληξί τους, άκούν τὰ βήματα τοῦ άγοριοῦ νὰ τρέχουν δεξιά τους. Γυρίζουν λαφιασμένοι καὶ μόλις προλαβαίνουν νὰ τὸ δοῦν νὰ στρίβη τή γωνία τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἀπάνω του! μουγκρίζει ὁ ἕνας. Δὲν θά μὰς ξεφύγει ὁ σατανάς!

Πετάγονται ἀπὸ τὴν κρυ-

ψώνα τους καὶ δρμούν πίσω ἀπὸ τὸν Τάν. Τὴν ὄρα δμως πού περνοῦν μπροστά ἀπὸ μιὰ στενή πόρτα γιὰ νὰ φτάσουν στή γωνιά πού ἔχει στρίψει τὸ άγόρι, δυο χέρια τινάζονται εξαφνικά ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτή καὶ άρπάζουν καὶ τοὺς δυο δολοφόνους ἀπὸ τοὺς γιά κάδες.

Οί κακοποιοὶ δὲν προλαβαίνουν οὔτε νὰ φωνάξουν. Τὰ χέρια ἐκείνα εἶναι άτσαλένια. Κλείνουν μὲ τρομερὴ δύναμη καὶ τὰ κεφάλια τῶν δολοφόνων τσουγκρίζουν μὲ φόρα. Ένας ξερός κρότος άκούγεται καὶ σωριάζονται κι' οί δυο ἀνάσθητοι κάτω, ἐνῶ τὰ πιστόλια ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ὁ Τάν θγαίνει χαμογελώντας ἀπὸ τὴ γωνία του καὶ παρατηρεῖ μὲ θαυμασμό τὸν Τζόε. Ένα ἄθελο σφύριγμα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια του.

— Δὲν θάθελα ποτὲ νὰ τὰ θάλω μαζί σου, κύριε Μάρτιν τοῦ λέει μὲ εὐλικρίνεια.

Ὁ Τζόε χαμογελάει κι' αὐτός.

— Οὔτ' ἐγώ, πιστεψέ με, φίλε μου, μ' ἔσένα! λέει καλόκαρδα. Καὶ εἶναι εὐτύχημα πού δὲν θά χρειαστεῖ ποτὲ νὰ τὰ θάλωμε ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον!

*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

ΤΕΛΟΣ

(Έλληνικό κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΛΑΗΝΟΥ)

(Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

“ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ,,

Οι αναγνώστες μας παρακαλούνται να φυλάνε τα πορτραίτα των ηρώων μας, διότι όσοι από αυτούς σταθούν τυχεροί και συμπληρώσουν ώριμες «σειρές» με νούμερα που θα υπάρχουν στην όπισθα σελίδα τους.

ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΤΑ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ :

1) “Όσοι συμπληρώσουν μία πλήρη σειρά από το (1) μέχρι το (9) και την προσκομίσουν ή την ταχυδρομήσουν στα γραφεία μας—έντος φακέλλου — θα δικαιούνται μία **ΤΡΙΜΗΝΗ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ** στο περιοδικό μας, ή όποια θα τους ταχυδρομηθεί εις την διεύθυνσιν τους **ΕΥΘΥΣ ΑΜΕΣΩΣ**.

2) “Όσοι συμπληρώσουν μία σειρά από το (1) μέχρι το (6) θα δικαιούνται :

ή Νά λάβουν **ΔΩΡΕΑΝ** τα 6 πρώτα τεύχη του **TAN**
ή Νά βιβλιοδετήσουν **ΔΩΡΕΑΝ** τον πρώτο Τόμο μας.

3) “Όσοι συμπληρώσουν μία σειρά από το (1) μέχρι το (3) θα δικαιούνται να λάβουν **ΔΩΡΕΑΝ** τρία **ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ** από τα 6 πρώτα τεύχη μας **ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΝ ΤΩΝ**.

Σ η μ ε ί σ ι ς : Οι αναγνώσται των έπαρχιών που θα άντικάζωνται να μάς ταχυδρομοϋν τα πορτραίτα των ηρώων μας, να γράφουν στον φακέλλο τη διεύθυνσιν τους **ΕΥΚΡΙΝΩΣ** για να μπορούμε να τους τα επιστρέφουμε.

Οι αναγνώσται **Άθηνών-Πειραιώς** θα προέρχονται εις τα Γραφεία μας **ΛΕΚΚΑ 29. 4ος άσος, ΑΘΗΝΑΙ**.

“**TAN**, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ- ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ **Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ**”

Γραφεία : **ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ** άριθ. 29 — 4ος άσος.

Άριθ. Τεύχους **65**

Διευθύνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ : Διγτής : **Ν. ΣΑΡΡΗΣ**, Άλ. Παπα-
κασσαίου 11. Άρχισυντάκτης : **Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΑΔΗΣ**, Α. Φίλιου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου : **Σπ. Τελώνης**, Ροστοδίου 12

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΤΡΕΦ-
Ο ΚΑΙ ΚΤΥΠΟΥΣΕ ΑΓΡΙΑ. ΗΘΕΛΕ
Α ΜΠΗ ΝΑ ΠΑΡΗ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ..
ΑΤΙ ΟΙ ΑΠΑΤΣΙΣ ΕΙΚΑΝ ΠΑΡΕΙ-
ΣΑ ΕΙΧΕ ΕΠΑΝΩΤΟΥ

ΚΑΚΕΙ ΣΑΝ ΤΡΕΛΛΟΣ! ΕΙΠΕ Ο ΜΠΗ ΚΑΘΩΣ
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΤΟ ΦΟΝΙΑ. ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗ
ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΣΦΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΓΡΗΓΟ-
ΡΑ. ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΟΜΩΣ ΕΤΣΙ ΝΑ ΤΟΥ ΕΡΘΟΥ
ΟΛΑ ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

ΜΠΟΥΦΑΛΛΟ ΜΠΙΠ ΔΕΝ
ΧΕ ΠΕΖΕΙ ΕΞΩ. Ο ΑΤΟΝ ΔΕΝ
ΟΓΑΡΙΑΖΕ ΚΑΝΕΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟ.
ΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ
ΠΟΣ ΠΑΘΟΥΣΕ ΤΟ ΚΑΤΑΦΕ-
ΡΕ. Η ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑ ΠΟΥ
ΤΥΠΟΥΣΕ ΞΕΦΥΓΕ ΑΠ ΤΗ
ΒΕΣΗ ΤΗΣ.

ΜΑΣΙ ΤΗΣ ΞΕΦΥΓΕ ΚΑΙ Η ΒΑΡΕΙΑ ΑΠ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ. Ο ΕΣΦΟΣ ΑΠ ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΕΓΕΙ-
ΡΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΠΟ ΠΛΑΝΟΥ ΤΟΥ

ΚΑΙ Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ ΠΛΗΡΩΣΕ ΤΟΝ ΚΑΚΟΥΡΓΟ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ. ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΠΟΥ ΕΙΚΕ ΣΤΙΒΑΞΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΟΝ ΤΙΜΩΡΗΣΑΝ. ΜΕ ΦΟΒΕΡΟ ΠΑΤΑΓΟ ΓΥΡΕΜΙΣΤΗΚΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΡΕΣΥΡΑΝ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΓΥΡΕΜΟ.

Ο ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΓΕΡΑΚΙ ΚΙΝΟΥΝΕΤΑΝ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ. ΤΡΑΒΗΧΤΗΚΑΝ ΠΑΡΑΜΕΡΑ ΚΑΙ ΓΟΥΣΩΣΑΝ. ΜΕΤΑ ΚΩΘΗΚΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΠΟΥ Η ΕΙΔΩΔΟΣ ΤΗΣ ΕΧΑΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ.

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΠΙΛΑΔΙΩΝ ΣΦΥΡΙΞΕ ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΜΟ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΚΙΒΩΤΙΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ...

— ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΡΓΑ Μ' ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ. ΕΤΣΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΦΟΝΙΑΣ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΝΑΚΥΡΗΘΩΝ... ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ!